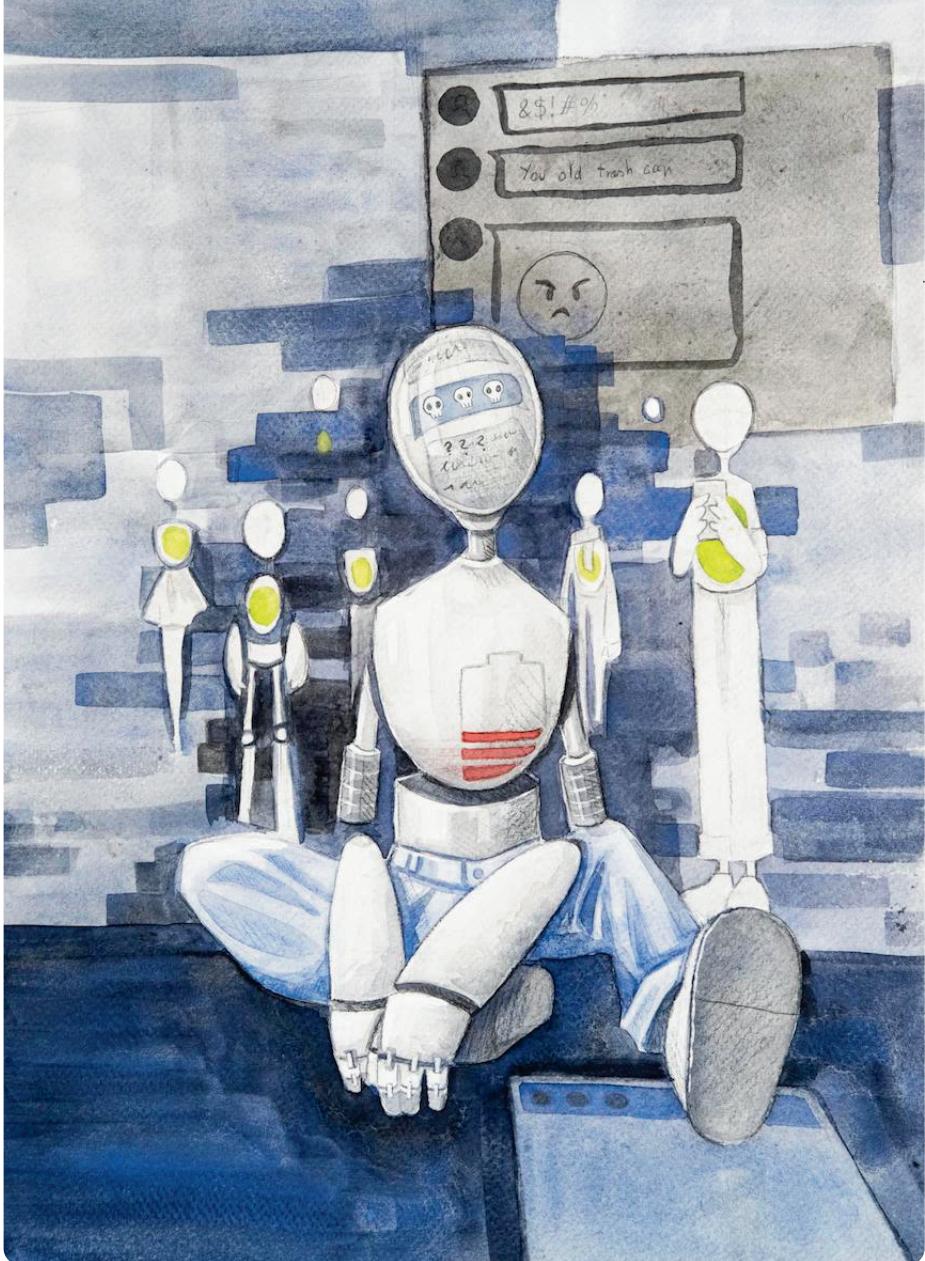

PODREŠEK

PARADOKSALNO SEKULARNO GLASILO DRUŠTVA ZA ZNANSTVENU FANTASTIKU SFERA

#139

SFERAKON 2021 Specijal - Dječji radovi

U ovom broju:

Martin Budna <i>Vitezovi okruglog sira</i> (likovni rad)	1
Evita Ljuboja <i>Slastičarnica Nikole Tesle</i> (likovni rad)	2
Gita Radiković <i>Prodajemo nakit za planete</i>	5
Luna Košćina <i>Kabanica koja štiti od uroka</i>	7
Tina Tomljanović <i>Cijena Sfingina osmijeha</i>	13
Vito Lovreković <i>Superrazbojnik</i>	21
Filip Dučić <i>Etička upotreba antropocida</i>	27
Chiara Pumper <i>Bon za sto otkucaja srca</i>	36
Marija Dora Novički <i>Futuropolis</i> (likovni rad)	47
Magda Oswald <i>Sjenokipar</i> (likovni rad)	48
Diego Belci <i>Četvrt dimenzije uma</i> (likovni rad) (stražnje korice)	

PARSEK je paradoksalno sekularno glasilo SFere, Društva za znanstvenu fantastiku, IV. Podbrežje 5, Zagreb. Izlazi kvartalno i još ponekad.

Uredio i prelomio: Mirko Karas **Dizajn:** Zrinka Denić
Svi prilozi i tipfeleri vlasništvo i copyright autora.

Naslovnica: *Cybersirotinja*, Mirta Mihac, 4.r.

Srednja strukovna škola Varaždin, Varaždin (Mentorica: Ana Detoni)

PARSEK na webu: parsek.sfera.hr

Kontakt: parsek@sfera.hr

PARSEK je glasanjem European Science Fiction Society na Euroconu 2011. u Stockholmu proglašen najboljim europskim SF fanzinom 2011. godine.

PARSEK je sufinanciran sredstvima grada Zagreba.

PARSEK je objavljen uz potporu Ministarstva kulture i medija RH u Godini čitanja.

**GODINA
ČITANJA
2021**

Vitezovi okruglog sira, Martin Budna, 4. r., OŠ Bráce Radić, Koprivnica (Mentorkica: Sanja Kovačić)

Dobitnici SFERICA 2021

LITERARNI RADOVI

1.-4. RAZRED OSNOVNE ŠKOLE

Prodajemo nakit za planete

1. Gita Radiković – 3. r., OŠ Petar Zrinski, Šenkovec
2. Gabriela Šupica – 2. r., OŠ – SE San Nicolò, Rijeka
3. Jakov Švarc – 3. r., OŠ Ivana Gundulića, Zagreb

Kabanica koja štiti od uroka

1. Luna Kočina – 3. r., OŠ Ivana Cankara, Zagreb
2. Magdalena Kefelja – 3. r., OŠ Savski Gaj, Zagreb
2. Leon Kuzma – 4. r., OŠ Gornji Mihaljevec, Macinec
3. Svetmir Alexander Jimenez Baretic
– 2. r., OŠ Fran Franković, Rijeka

5.-8. RAZRED OSNOVNE ŠKOLE

Protuvremenska kapsula

1. Vito Lovreković – 6. r., 6. r., OŠ Josipa Badalića
Graberje Ivanićko
2. Iva Balent – 7. r., OŠ Drago Gervais Brešca, Jurdani
3. Toni Oreb – 8. r., OŠ Vladimir Gortan, Rijeka

Cijena Sfingina osmijeha

1. Tina Tomljanović – 7. r., OŠ Drago Gervais
Brešca, Jurdani
2. Duga Golubović – 7. r., OŠ Kajzerica, Zagreb
3. Dana Damjanović – 7. r., OŠ Stjepana Radića,
Čaglin

SREDNJA ŠKOLA

Bon za sto otkucaja srca

1. Chiara Pumper – 4. r., III: gimnazija, Zagreb
2. Barbara Bosanac – 3. r., Gimnazija Karlovac
3. Ana Gotovac – 3. r., Gimnazija Požega

Etička upotreba antropocida

1. Filip Dučić – 4. r., 4. r., Škola za umjetnost,
dizajn, grafiku i odjeću Zabok
2. Bruno Tonković – 3. r., V. gimnazija, Zagreb

LIKOVNI RADOVI

1.-4. RAZRED OSNOVNE ŠKOLE

Vitezovi okruglog sira

1. Martin Budna – 3. r., OŠ braće Radić, Koprivnica
2. Fran Sironić – 4. r., OŠ Vežice, Rijeka
3. Erik Žeželj – 3. r., OŠ braće Radić, Koprivnica

Slastičarnica Nikole Tesle

1. Evita Ljuboja – 1. r., OŠ Podmurvice, Rijeka
2. Jakov Kulaš – 1. r., OŠ Jurja Šižgorića, Šibenik
3. Antonia Kolveši – 3. r., OŠ Podmurvice, Rijeka
3. Mihaela Linić – 3. r., OŠ Jelenje, Dražice

5.-8. RAZRED OSNOVNE ŠKOLE

Futuropolis

1. Marija Dora Novački – 8. r., OŠ Bedekovčina
2. Lea Korade – 6. r., OŠ Ljudevit Gaj, Mihovljani
3. Ana Barić – 6.r., OI. Osnovna škola Čakovec

Sjenokipar

1. Magda Oswald – 6. r., OŠ Franja Krste
Frankopana, Osijek
2. Iva Gorički – 7. r., OŠ Bedekovčina, Bedekovčina
3. Tea Mekić – 6. r., OŠ Malešnica, Zagreb
3. Mario Jukić – 6. r., OŠ Franje Krežme, Osijek

SREDNJA ŠKOLA

Cybersirotinja

1. Mirta Mihac – 4. r., Srednja strukovna škola
Varaždin
2. Ratko Zorić – 4. r., Škola za umjetnost, dizajn,
grafiku i odjeću Zabok
3. Katja Grgurić – 3. r., Škola za primijenjenu
umjetnost u Rijeci

Četvrt dimenzije uma

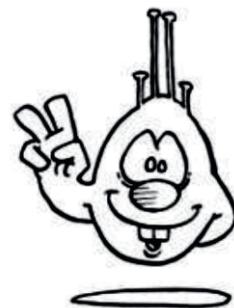
1. Diego Belci – 1. r., Talijanska srednja škola
Dante Alighieri, Pula
2. Emili Šebelja – 4. r., Škola za primijenjenu
umjetnost u Rijeci
3. Iva Petak – 3. r., Učenički dom Ivana
Mažuranića, Zagreb

Uvodnici...

Prošla godina ostavila je trag na svemu i svima, osim na dječjoj mašti. Ponovno ste nas zatrplali s preko 1000 radova, ponešto literarnih, ali uglavnom likovnih. Slastice iz Tesline slastičarnice gotovo smo mogli okusiti i omirisati. Kako su samo zamamno izgledale one slatke žarulje! A o siru mišjih vitezova da i ne govorimo, iako im se ne bismo usudili niti približiti kad ih vitezovi tako brižno štite. Prošetali smo i ulicama Futuropolisa, naravno, uz pridržavanje odgovarajućih. Društveno motivirane slike cybersirotinje dale su nam nadu da uviđate opasnosti koje nam donosi budućnost.

U pričama smo se kabanicama štitili od svakojakih uroka i zle magije, a planeti su se kitili raznoraznim nakitom te Saturn nije bio jedini s prstenima! Sfinga nam se zagonetno smiješila, a i izvodili ste svakakve vremenske skokove i ludorije. Srednjoškolci su nam živo predočili kako bi svijet izgledao da su nam otkucaji srca ograničeni kupnjom bonova te moramo priznati da se ne veselimo takvom zdravstvenom sustavu.

Ove godine su vaše radove gledali, čitali, prosuđivali, odmjeravali i ocjenjivali Jean Jerko Cukrov, Tamara Čaušević, Ivan Kandrač, Dalibor Perković, Petar Mamić, Bernarda Pintar te Paola Brodej.

Čestitamo svim dobitnicama SFERICE na osvojenim nagradama te zahvaljujemo na prekrasnim radovima. Svake godine su radovi koje nam šaljete bolji od onih poslanih prethodne godine, stoga se nadamo da ćete nas i sljedeće godine oduševiti s mrvicu ljudim likovima, neočekivanim preokretima te šarenijim plohamama.

Donosimo vam prvonagrađene radove svih kategorija u nastavku SFerinog fanzina "Parsek", tako da ga još ne smijete ispustiti iz ruku. Uživajte u plodovima rada naših pametnih SFERICA!

Paola Brodej
Predsjednica žirija za SFERICE

I u ovogodišnjoj generaciji SFERICA nalazimo izvrsne ilustracije i priče, što me tjera da se zapitam: *Ima li togaj još?* Dakle, što čekate? Pišite i šaljite priče časopisima i zbirkama! Crtajte, slikajte i stvarajte!
Hoću... HOĆEMO još!

Mirko Karas
Urednik

Počinje li se poezija udomaćivati u radovima za SFERICE i na stranicama Parseka? Bilo je i vrijeme!
Otvorit ćemo zato ovaj broj Gitinom pjesmom koja nas podsjeća da se i u harmoniji "Glazbe sfera" može
pronaći prstohvat kaosa i galame...

Prodajemo nakit za planete

Gita Radiković

3.r., O.Š. Petar Zrinski Šenkovec, Čakovec

Mentorica: Gordana Magdalenić

U svemiru stalno nekakva je svađa,
pristojnost i ljubaznost rijetko se događa.

Ni danas nema ničeg novog,
svi se svađaju zbog nakita Saturnovog.

Ženstvenoj se Veneri sviđa blještava tijara,
pogotovo ona od pravoga jantara.
Baš bi jako htjela da i ona ima jednu,
no ne običnu, ko od suhog zlata vrijednu.

Srditog Marsa već dugo ljutnja hvata,
crven je u licu gotovo dva sata.
Iz petnih žila viće da želi pečatnjak,
njime da ukrasi svoj debeli srednjak.

Uran i Neptun složni ko da su braća,
nikad se ne svađaju, jedan drugog shvaća.
Perzeidske naušnice obojica su poželjeli,
zbog izuzetne sluge i iznos su podijelili.

Zemlja se nikako nije mogla odlučiti,
 hoće li ogrlicu ili broš naručiti.
No ogrlica bi mogla Eiffelov toranj srušiti,
 a broš može u Marijansku brazdu zabosti.

Tad se mudri Mjesec dobre ideje sjetio
 i punim sjajem od glave do pete zabliještio.
»Želimo li naušnice, pečatnjak i tijaru,
 trebamo se obratiti zvjezdanom draguljaru!«

Prijatelji meteori u svemu se dobro snalaze,
 zato su kod Merkura kupili »Novosti Mlijecne staze«.
U njemu vidješe Draguljareve ukrase za sva tijela i komete
 te njegov slogan »Prodajemo nakit za planete«.

Tamo iz dalekih svemirskih maglica,
 izletjela čudnovata draguljareva letjelica.
Unutra je bila materija vrlo skupa,
 koju je spasio od groznih crnih rupa.

Dok je majstor draguljar planetima mjere uzimao
 i sve te silne brojke u glavi računao,
vragolasti Saturn samo se zagonetno smijao,
 jer i on je maloprije nove prstene naručio.

Čizma glavu čuva, a kabanica dobro dode protiv kiše, pljuska, a kako ćemo uskoro vidjeti - i uroka. Ako prigovorite da nam tako nešto baš i ne treba u ovom našem svijetu, junakinja Lunine legende neće se složiti s vama...

Kabanica koja štiti od uroka

Luna Košćina

3.r., O.Š. Ivana Cankara, Zagreb

Mentorica: Petra Večerić

Bilo jednom jedno malo selo, a zvalo se Jadikovac. U njemu je živjela jedna malena djevojčica. Njeno ime bilo je Lucija i imala je 9 godina.

Lucija je jako voljela bajke i legende. Njih je voljela najviše zato što su uvijek bile pune nestvarnih događaja. Tako je jednoga dana mala Lucija sjela ispod velikog hrasta i počela čitati knjigu o legendama. Svaka legenda joj je bila posve drugačija, ali ipak jedna joj je tako privukla pažnju da ju je proučavala svaki dan poslije škole.

Kako je sve te legende proučavala, znala je da puno njih nisu istinite, nego su samo mišljenja drugih ljudi.

Kad je došao petak, zadnji dan u tjednu, Lucija je za tu legendu odlučila reći mami.

- Mama ima jedna legenda koja me

stvarno muči, osjećam da iz nje nisam još izvukla sve nestvarno, zabavno i zanimljivo. Osjećam da nešto fali - požalila se Lucija mami.

- Slušaj me Lucija, možda će te ovo rastužiti, ali moraš prestati misliti samo na legende i bajke jer svijet nije takav. Svijet je realan i ono što se spominje u bajkama, poput vila ili vilenjaka, to u stvarnosti ne postoji. Pokušaj ovaj vikend malo zaboraviti nerealnost i više biti uključena u pravi svijet. To ti je moj savjet, a sad na spavanje, već je jako kasno - odgovorila joj je mama.

Toga dana Lucija je prvi put tužna oprala zube presvukla se i otišla u krevet. Dok je tonula u san osjetila je kako se sve oko nje trese!

Mislila je da je to potres pa je samo stala pod dovratnik i pričekala da završi.

Kad je trešnjava prestala Lucija je odlučila izaći van kako ju, ako je neki dio kuće oštećen ne bi ozlijedio.

No kad je otvorila vrata ukipila se kao klada. Nije mogla vjerovati što to vidi svojim očima. Prvo je mislila da sanja, da joj se prividja ili da mjesecari ali ne, to je bila stvarnost!

Selo tuge

Pred njenim očima više nije stajalo veselo selo nego tmurno, žalosno i napušteno.

- Gdje sam ja to? Gdje su svi moji prijatelji, susjedi, mama i tata? Zašto je selo tako tmurno i napušteno?! - imala je toliko pitanja.

Uplašeno se pitala Lucija, pa pošla vidjeti ima li koga u kućama. Dok je gledala ima li koga u kućama počela se osjećati isto tmurno, žalosno i napušteno. Mislila je da više nikada neće vidjeti svoju mamu i svojeg tatu, mislila je da više nema nade.

Tako tužna, odlučila je poći razgledati okolo. Kako je šetala na nikoga nije nailazila, pa je nakon nekoga vremena pošla prema planini koju je vidjela u daljinji.

- Kakva je ovo planina, u prijašnjem svijetu ona nije postojala? - pitala se Lucija.

- Idem ju istražiti. Možda nađem nekoga na putu, nije moguće da sam baš skroz sama na ovome svijetu - ohrabrilava je samu sebe.

Put do planine vodio je kroz šumu. Tako je šetala šumom i odjednom vidjela da se nešto u grmu miče. Brzo je zgrabila štap i lagano se počela približavati grmu. Kad je pomaknula grane vidjela je malu papigu.

- Otkuda ti ovdje malena? - upitala ju je Lucija.

- Ga, ka, ka! Ja sam Papiga s Juga, došla sam ovdje pomoći ti.

- Hej pa ti si samo papiga kako ćeš mi pomoći. Samo malo jesi li ti to progovorila?

- Da jesam! I ja sam čarobna papiga. Probati ću ti pomoći koliko god mogu na tvome putu.

- Hvala Papigo s Juga.

Tako je Lucija nastavila svoju potragu za drugim ljudima uz pomoć male papige. Dok je hodala došla je do malog puteljka. S jedne strane bio je zid od zemlje, a s druge niski zidić od kamenja.

- Ga, ka, ka, ka, ka! - uzbudeno se javila papiga.

- Što se događa zašto si se tako uznemirila malena?

- Nešto nam prilazi!

Odjednom iz grma iskoči jedna lisica.

- Ne brini neću te ozlijediti, papiga me pozvala da ti dodem pomoći. - rekla je Lija.

- Istina pozvao sam ju.

- Onda hvala i tebi Lijo!

Tako je Lucija nastavila put uz pomoć dvije životinje. Hodali su sve dalje i dalje

od sela, i odjednom su ugledali vrh krova neke tvrđave. Krov je bio žarke crvene boje, a na njemu su se isticali maleni okrugli prozorčići. Lucija je odlučila poći unutra pogledati ima li koga.

- Kakvo je ovo mjesto Lijo?
- Žao mi je, ali ne znam.
- Ne znam ni ja - odgovorili su joj Papiga s Juga i Lija.

Tako su svi zajedno pošli unutra. Kad su ušli unutra oko njih su se nalazili visoki sivi zidovi i puno kamenih skulptura.

- Hej! Ima li koga! - viknula je Lucija.
- Tko je to i tko to ide? - čuo se ženski glas.
- Moje ime je Lucija. Tko si ti?
- Moja ime je Agata ja sam vještica dobrote i svjetla. Dijete zašto si usred ove šume sama?

- Prije sam živjela u lijepom i radosnom selu, a onda jedne noći osjetila sam kako se sve oko mene trese. Kad sam otvorila vrata, moje selo se pretvorilo u tužno i tmurno, a s njim su nestali i svi ljudi, zajedno s mojim roditeljima - zaplakala je Lucija.

- Znala sam!
- Što si znala? - kroz suze ju je pitala Lucija.
- To je učinila vještica tame i zla. Vještica tame i zla zove se Asija. Lucija, ona je opaka i opasna vještica zato će poći s tobom - odgovorila joj je vještica Agata.
- Hvala ti Agata - zahvalila joj je Lucija.
- Ga, ka, ka, ka! Krenimo onda! -

uzbudeno je rekla Papiga s Juga. Tako su svi zajedno krenuli u potragu za Asijom, vješticom tame i zla.

Dugo putovanje

Putovali su dugo, pa nakon deset dana i devet noći napokon su naišli na neko selo. Ono je biloisto tmurno i bez i jednog čovjeka.

- Ajme! Sad stvarno vidim da ono što si mi rekla, da je to istina - začuđeno je rekla Agata.

- Da! Ga, ka, ka! - nadodala je papiga.

Pošli su razgledati selo i dok su hodali uskim putićem, čuli su konja. Pošli su iza kuće, vidjeti od kuda se čuje taj zvuk i vidjeli su maloga konja privezanog za kola.

- Hej vidite pa ovaj je konjić vjerojatno dovoljno jak da vuče kola, možemo sjesti u kola, a on će nas vući - sretno ja rekla Lucija.

- Dobra ideja Lucija. - reče joj Lija. Ukrcali su se u kola, a vještica Agata jahala je konjića. Tako su dalje krenuli na put.

Plan za bijeg

Nakon dugo vremena došli su do dvorca vještice Asije.

- Evo nas, ovo je dvorac vještice Asije - rekla je Agata.

- Podimo onda unutra! - dodala je Lucija.

Tada su svi zajedno pošli unutra. Unutra su se oko njih isto nalazili visoki sivi zidovi, a na kraju dugačkog hodnika nalazilo se veliko crno prijestolje na kojem je sjedila Asija.

- Pozdrav Asija! Opet se susrećemo.

- Pozdrav i tebi Agata. Što te danas dovodi meni? - kroz zlobni smijeh ju je upitala Asija.

- Na selo u kojem je živjela ova djevojčica zvana Lucija bacila si kletvu.

- Jesam - kroz smiješak joj je odgovorila Asija.

- Ali zašto si na moje selo bacila kletvu? - kroz plač ju je upitala Lucija.

- Dušo ja sam vještica tame i zla, moram se i ja malo zabavljati ha ha ha ha!

- Asija kako to možeš reći malom djetetu!? - na Asiju se izderala Agata.

- Osiguranje! - ljutito je povikala Asija.

- Draga moja Agata, mislim da ćeš idući put promisliti što ćeš reći ha ha ha! - rekla joj je Asija.

- A ti Lucija nemaš što raditi ovdje, gubi se odavde! - na djevojčicu se izderala vještica Asija.

Djevojčica je istrčala iz dvorca koliko je noge nose i stala drhteći iza jednoga stabla. Lucija je zaplakala. Životinje su čule taj plač i viku koja je prije dopirala iz dvorca. Upitale su je što se dogodilo, a ona im je svima davala isti odgovor: Agata je zarobljena u dvoru, a ja sam protjerana. Odjednom doleti Papiga s Juga.

- Moraš je spasiti.- reče joj papiga.

- Ali kako!? - uznesmireno ju je upitala

Lucija.

- Agatu su zarobili u vanjskoj čeliji pa se noću možeš ušuljati i nekako je pokušati izbaviti van - rekla joj je papiga.

- Dobra ideja Papigo s Juga, to će pokušati napraviti večeras - pouzdano je rekla Lucija.

Ubrzo je pala noć i došlo je vrijeme, za izvršavanje plana za bijeg. Lucija se odšuljala do čelije u kojoj je bila vještica Agata.

- Agata došla sam te spasiti - tiho joj je šapnula Lucija.

- Lucija, ovaj kavez može otvoriti samo ključ koji čuva vještica Asija. Izvoli! mislim da će ti ovo zatrebati - rekla joj je Agata.

- Što je to? - začuđeno ju je upitala Lucija.

- To je kabanica koja štiti od uroka dobro će ti doći jer ako te Asija vidi mogla bi na tebe baciti kletvu - objasnila joj je Agata.

Tako je djevojčica obukla kabanicu i krenula u dvorac. Kad je prošla kroz dugački sivi hodnik došla je do nekoliko soba. Provirila je kroz ključanicu i vidjela veliki zlatni krevet. Tiho je otvorila vrata i polako prišla krevetu.

- Gdje je sad taj ključ? - potiho se pitala Lucija.

Odlučila je malo bolje promotriti sobu. Odjednom joj je nešto zapelo za oko. Vidjela je polugu i povukla je. U zidu su se otvorila tajna skrivena vrata, a malena Lucija se sagne i prođe kroz

njih. Uskoro je došla do velike odaje pune zlata, dragulja, rubina i dijamanata. Htjela je uzeti malo tog bogatstva, ali onda se sjeti Papige s Juga: "Ona je u vanjskoj ćeliji moraš je spasiti!"

Počela je tražiti ključ. Nakon nekog vremena traženja u malome je pretincu ugledala malenu kutijicu napravljenu od zlatne kože, ali u njoj nije bilo ničega samo otisak od teškoga ključa.

- Vidi, vidi, vidi netko je malo znatiteljan - začula je Lucija poznati glas. Lucija se okrenula i iza sebe ugledala Asiju. Primijetila je da vještici Asiji ključ visi oko vrata.

- Zar ti nisam rekla da se gubiš odavde?! Sad ćeš vidjeti što te slijedi! Asija je bacila kletvu na djevojčicu, ali kletva se od djevojčice samo odbila.

- Što je sad to?! Kako moja kletva nije djelovala na tebe?! - uzrujano se pitala Asija.

- Ha! Imam kabanicu koja štiti od uroka! - nasmijala se Lucija.

Otrgnula je ključ vještici s ogrlice i potrčala prema ćeliji u kojoj je bila vještica Agata.

- Agata evo me! - rekla je Lucija.

Gurnula je ključ u bravu, oslobođila Agatu pa su njih dvije pojurile koliko ih noge nose. Trčale su niz sivi hodnik i istrčale izvan dvorca. Nedugo zatim došle su do velike hrastove šume i stale. Neko su vrijeme hodale šumom u tišini pa su odjednom vidjeli jednu postariju ženu u lijepoj haljini koja je brala

cviće.

- Hej! Tko si ti? - pitala ju je Lucija.

- Bok djevojčice! O Agata kakvog li iznenađenja! Kako si i kako je Asija?

- Ooo! Pozdrav majko! Asija me je zarobila pa mi je ova djevojčica pomogla da pobegnem. Njeno ime je Lucija. Krenule smo Asiji da poništi kletvu koju je bacila na selo u kojem je ova djevojčica živjela... - Agata je počela majci objašnjavati što se dogodilo.

- Samo malo! Zašto ste je pitali kako je Asija ako je vaša kćer Agata? - zburjeno je upitala Lucija.

- Hhhhh... Htjela sam ti reći, ali te nisam htjela uz nemiravati. Asija je moja sestra i nisam htjela da misliš da sam i ja tako loša i podmukla - tužno joj je odgovorila Agata.

- Agata, ja nikada ne bi pomislila da si ti kao Asija - utješila ju je Lucija.

- Asija te je zarobila?! - začuđeno je Agatu upitala njena majka.

- Da! Zarobila me i vikala je na mene - odgovorila joj Agata.

Kad su došli do dvorca iz dvoraca izade Asija.

- To stvarno nije u redu od nje. Porazgovarati ću s njom - reče im majka

- O pozdrav majko! - dočekala ju je Asija veselo.

- Bok draga moja! U šumi sam srela Agatu i rekla mi je da si ju zarobila. Je li to istina?

- Ne ne, nije majko! One izmišljaju - pokušala se izvući Asija.

- Zašto bi Agata meni lagala ako je ona vještica dobrote i svjetlosti? - upitala

ju je majka.

- Pa,p,p,a... - pokušala se opravdati Asija

- Ah Asija moja! Mislim da ćeš ovaj put lekciju morat naučiti na teži način. - rekla je majka i dala vojnicima naredbu da Asiju odvedu u njezin dvorac i za kaznu zatvore.

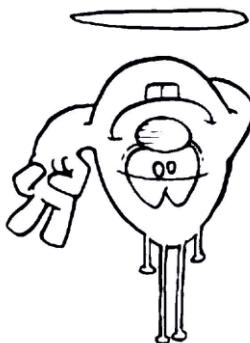
Zatim je poništila sve zle kletve koje je stvorila Asija, a Agata joj je otvorila portal kako bi se natrag vratila u svoje selo.

- Bok Lucija! I zauvijek ostani ovako sretna! - pozdravili su je majka, Papiga s Juga i Lija.

- Pozdrav Lucija! Falit ćeš mi - rekla joj je Agata.

- Doviđenja svima! - rekla je Lucija pa brzo uskočila u portal.

Mala Lucija vratila se u ono staro veselo, radosno i lepršavo selo. I sve je bilo kao i prije.

*Tina nas vodi na pjeske vrućeg Egipta gdje ćemo upoznati mitska bića koja su njime vladala... Ili možda vladaju još uvijek?
Provjerimo!*

Cijena Sfingina osmijeha

Tina Tomljanović

7 r., OŠ Drago Gervais Brešca, Jurdani

Mentorica: Mirela Tuhtan

1. POGLAVLJE

Nakon nekog vremena počnete se pitati koji je smisao života. Ja volim vjerovati da sve ima svrhu, razlog, da nas vodi do nečeg boljeg, većeg, no ponekad se osjećam kao da su se sve sile svijeta udružile da mi dokažu suprotno. Hubert. Hubert je bio moj najbolji prijatelj, netko u koga bih se uvijek mogao pouzdati. Odmalena, otkad smo otkrili sposobnost govora, Hubert i ja smo razgovarali o odlasku u Egipat. Sklopili smo savez. Obećali smo si - čim navršimo 18 godina, zajedno ćemo otići u Egipat. Tamo ćemo istraživati sve od piramida, preko faraonovih grobnica pa do Sfinga. Sfinge su me oduvijek najviše fascinirale. Hubert me često ismijavao i govorio kako sam zaljubljen u Sfinge. Još uvijek čujem pjevušeći glas mladog Huberta: "*Benedikt i Sfinga, zaljubljeni par!*". Pa i nije bio toliko daleko od istine, no nisam imao namjeru to priznati čisto iz inata. Sada, ovoga trenutka, sjedim ispred NJE. Ne ispred Sfinge. Sjedim ispred kipa moje drage Selkis i promatram njezinu zanosnu

ljepotu. Znam da se pitate tko je pak sad Selkis? Imajte strpljenja. Sva vaša pitanja će naposjetku biti odgovorena. Pored mene je Sfinga. Da, dobro ste me razumjeli. Pored mene je Sfinga. Prava, živa, ljudska Sfinga. Znam da ovo zvuči neobično, mogu vidjeti upitnike koji su vam se pojavili iznad glave, pa će početi ispočetka.

Hubert i ja smo isplanirali naše 'veličanstveno' putovanje u Egipat, no, blago rečeno, nije ispalо poput planiranog. Hubert, ja i ostali koji su se s nama vozili turističkim autobusom, bili smo napadnuti. Vozač se zaustavio na odmorištu i odjednom se, ne znam otkud, pojavio auto neobične, asimetrične građe i zabio u naš autobus. Iz njega je izašlo oko pet muškaraca tople boje kože. Uzeli su svoje puške, počeli pucati po nama, a zatim se vratili u auto i u žurbi otišli. Bio sam bez svijesti neko vrijeme. Znam to jer je zadnji put kad sam bio budan bio dan, podne, rekao bih.

Kada sam došao k svijesti Sunce je zalažilo. Nemojte me krivo shvatiti, zalašci Sunca su prekrasni. Sve te boje i kontrasti kao da sam u glazbenom spotu iz 70-ih, no tog dana sam ih stvarno zamrzio. Hubert je ležao pored mene, gotovo zdrobljen između dva sjedala. Uočio sam mnogo krvi. Ozbiljno, autobus je izgledao poput Vijetnama nakon My Lai masakra. Ležao sam u lokvi krvi. Bio sam upucan u lijevu nogu ispod koljena. Oko ozljede sam čvrsto zavezao maramu, ali sam tada primijetio da krv u kojoj ležim nije samo moja:

“Hubert!!!”, uskliknuo sam.

“Mmmm?”, promrmljao je sebi u bradu. “Hubert, jesi li dobro?”

“Da, da, u redu sam. Ajme, ti krvariš!”

“Ja krvarim? Da, da, a ti si bez ogrebotine, mislim ozbiljno, ko’ nova špekula”, odgovorio sam sarkastično.

“Hubert, upucan si! Pokušaj se izvući iz sjedala da odemo u bolnicu, ovo je ozbiljno”, rekao sam što sam smirenije mogao.

“Ne mogu. Ne osjećam svoje noge. Ben, ne osjećam svoje noge!”, odgovorio je Hubert uz nemireno.

“Molim?”

On je slegnuo ramenima, a ja sam se zavukao pod sjedala koja su ga priklještila da vidim što se dogodilo. Veliki komad stakla zabio mu se blizu kraja leđne moždine. Super! Uz metak na njegovom ramenu koji ga je mogao ubiti, sada još možda zauvijek ostane paraliziran. Došao sam do trenutka u životu kada sam stvarno preispitao osnovni pojam karme.

“Huberte, moramo te odvesti u bolnicu, hitno”, rekao sam ozbiljnim tonom. Hubertu je bilo teško držati oči otvorenima. Svako malo su se sklapale.

“Odi, Ben. Potraži si pomoć! Za mene je prekasno, ali ti još imaš vremena!”, rekao je Hubert pozurujući me.

“Neću te ostaviti na cjedilu, ne sada!”, obećao sam.

“Odi, Ben”, isprekidanim glasom nastavi Hubert, “I molim te, reci...”.

U tom trenutku, Hubertov glas se ugasio, a najsitnija suzica se došuljala na moj obraz.

2. POGLAVLJE

Hodao sam satima u nadi da će naići na nekoga tko mi može pomoći, no bezuspješno. Bio sam usred pustinje kojoj, kako se meni činilo, nije bilo kraja. Svaka strana je bila identična. Žuti pjesak i crno, zvjezdano nebo. Baš kad se zadnji žar moje nade spremao ugasiti, naišao sam na NJU.

“Hej! Oprostite, možete li mi pomoći?!”, povikao sam glasno, mašući rukama da me djevojka lakše uoči u ovom crnilu. Na trenutak sam zaklopio oči dok sam se spremao opet je dozvati, no više mi nije bila na vidiku. Lagano sam zaškiljio očima i pokušao razaznati kojim je putem otišla i baš kad mi se učinilo da sam uočio sjenu desetak metara dalje od mene, osjetio sam nježno tapkanje po lijevom ramenu.

Polako sam se okrenuo i ugledao ju. Djevojku koju sam maloprije dozivao. Isprva sam bio malo zatečen, zapre-

pašten čak, priznajem, no čim sam pogled uperio prema njoj, sve su moje brige nestale. Bio sam očaran njezinom zanosnom ljepotom. Tamna kosa, ravna poput igle i istaknute obrve. Sva je bila prekrasna, no njezine oči su me potpuno hipnotizirale. Bile su najvibrantnije zelene boje koju možete zamisliti i iako je bila noć, sjajile su poput smaragda na najsjajnijoj svjetlosti. Oči su joj bile velike, prevelike za njezino lice, rekao bih. Izgledala je poput jedne od djevojčica s portreta umjetnice Margaret D. H. Keane.

“Oh, oprostite, molim vas, pomozite mi. Ranije danas bio sam ranjen. Lijeva nogu mi krvari i teško hodam. Možete li me povesti do najbliže bolnice?”

Djevojka me samo pogledala svojim ‘Bambi’ očima, okrenula mi leđa i počela se udaljavati.

“Oprostite, nemojte otići, molim vas. Ajme, zaboravio sam se predstaviti, ispričavam se. Ja sam Benedikt. Bio sam upucan i postaje mi teško hodati. Gubim mnogo krvi. Molim vas, pomozite mi.”, pri kraju mi se glas stišao.

Djevojka me tad uhvatila za kažiprst i pogledala me ravno u oči svojim pogledom koji zarobljuje. Nakon toga, uslijedilo je crnilo.

3. POGLAVLJE

Probudio sam se u prostoriji nalik na unutrašnjost kuće Patrika Zvijezde. Tlo i namještaj su bili napravljeni od pijeska. Prostorija je bila osvjetljena, no nisam uspio dokučiti odakle svjetlost

dolazi. Prozora nije bilo. Bio sam pokriven dekom oslikanom motivima egipatske kulture poput hijeroglifa i egipatskih božanstava te crteža sličnim freskama. Polako sam se pokušao ustati. Na svoje iznenadjenje, obavio sam to bez problema. Skrenuo sam pogled na svoju ranjenu nogu. Rane više nije bilo. Na trenutak sam pomislio da sam sve sanjao. Hubertovu smrt, napad, no misteriozna prostorija i dalje nije bila objašnjena.

“Selkis”, čuo sam tihi glas. Zvučao je pomalo sablasno. Poput nekakvog zloduha.

“Selkis”, ovaj put sam odlučio progutati svoj strah i pratiti šapat.

Činilo se kao da glas dolazi iz velike tapiserije na zidu pred mnom. Prstima sam prošao po njezinoj površini, lagano, no dovoljno da primijetim da se iza nje nalazi šupljina. Pažljivo sam pomaknuo tapiseriju i ušao u skrivenu prostoriju.

“Selkis”, izjavila je djevojka na koju sam ranije naišao u u pustinji.

“Mhm.”, namjerno sam pročistio grlo kako bi me primijetila, no nije se niti trznula. Stajao sam na mjestu u tišini nekoliko minuta. Htio sam joj dati vremena. Okrenula se prema meni i pružila mi knjigu.

“Što je ovo?”, zbunjeno sam ju upitao.

“Čitaj.”

“Baš smo pričljivi, vidim.”, odgovorio sam šaleći se, u pokušaju da razvedrim atmosferu. Lice joj je ostalo ozbiljno. Bilo mi je malo neugodno pa sam odlučio otvoriti knjigu. Na početnoj

stranici bio je crtež djevojke koja sjedi ispred mene, a ispod crteža je pisalo Selkis.

“Selkis? Ti si Selkis?”

Potvrđno je kimmula glavom.

“Selkis. Egipatska božica čarolije i magije. Ti si me izlijječila, zar ne?” Šutnja se nastavila, no ponovno sam dobio potvrdu. Okrenuo sam stranicu. Na sljedećoj stranici bio je crtež djevojke iznimno slične Selkis. Ispod crteža je pisalo Sfinga.

“Sfinga?”, rekao sam upitnim tonom. Bio sam zatečen. Iako se to možda nije čulo u mojojem tonu, oči su me odale.

Oduvijek me zanimala egiptologija, posebice Sfinga. Ima mnogo teorija o tome kako i zašto je nastala. Sada znam koja je u pravu. Ta teorija, ili čak legenda, zove se ‘misteriozno sestrinstvo’. Ona govori o tome kako je u davnoj povijesti Sfinga bila božica, zaštitnica Egipta i ljudi su je smatrali vrhovnom božicom toga vremena.

Imala je i sestru. Selkis. Sfinga i Selkis su bile nerazdvojne, no život su vodile u tajnosti. Prije Sfinge vrhovni bog Egipta bio je Ra, a u to su vrijeme Sfinga i Selkis bile najobičnije djevojke. Ra je bio toliko očaran njihovom ljepotom da ih je obećao pretvoriti u božice, no uz jedan uvjet. Nitko ne smije znati tko su one. Ukoliko bi se saznalo, Sfingi i Selkis je obećana kazna.

Drugi neobičan uvjet bio je da se ne smiju smijati. Ra je htio da se smiju samo za njega, jer je smatrao da drugi ljudi nisu vrijedni njihova osmijeha.

Sfinga i Selkis su dugo vremena svoj život vodile u tajnosti i radile su to uspješno.

Jednoga se dana Sfinga zaljubila u egipatskog boga Seta. Set je bio bog oluja, nemira. Bio je sličan sotoni današnjeg kršćanstva, no bio je vrlo šarmantan i manipulativan. Poput Lucifera. Sfinga je bila uvjerena da je Set u nju zaljubljen, da ju voli, pa nije htjela da među njima bude tajni. Odlučila mu je odati svoju dragocjenu i, dotad, dobro čuvanu tajnu. Set je obećao da će ostati među njima, no dan kasnije vijesti su se proširile diljem Egipta.

Kako je i obećao, Ra je Sfingu kaznio. Pretvorio ju je u kip. Govori se da se Sfingu još uvijek može spasiti, no jedino uz pomoć Selkis. Navodno je Selkis već ranije pokušala, mnogo puta, ali sama nije dovoljno snažna. Sfingu može spasiti jedino uz pomoć nekoga tko ima iskrenu volju i želju za tim.

“Znači istina je”, izustio sam nakon minute šutnje.

“Da”, odgovorila je.

“Ali čekaj, ja sad znam. Ne znači li to da...”

Prije no što sam dovršio rečenicu prekinula me: “Da. Ti ćeš mi ju pomoći spasiti. Ja sam već dugo živjela. Sad je na njoj red.”

“Ali zašto ja? Kako znaš da nisam neki ludi psihopat? Koliko ti znaš o meni, mogao bih biti sljedeći Ted Bundy!”, rekao sam dramatično.

“Vidim ti u očima.” Vidljivo sam progutao slinu i nakon kratkog trenutka razmišljanja odlučio...

“Okej.”

4. POGLAVLJE

Zajedno sa Selkis stajao sam pred Sfingom i otkako sam saznao pravu priču njezina života, imao sam osjećaj kao da je vidim po prvi put. Ne samo nju. Imao sam osjećaj kao da svijet više ne promatram kroz vlastite oči. Sve u što sam vjerovao, kao da je ‘isparilo’. Osjećao sam se gotovo kao da sam izgubio identitet. Prije mi je Sfinga bila nešto što je netko izgradio nekada davno iz Bog zna kog’ razloga. Sada mi je Sfinga netko tko je stvarno postojao u povijesti i možda imao veliki utjecaj na budućnost svijeta i čovječanstvo u cijelosti.

“Huh. I što sad?”, rekao sam gledajući 73 metra visok kip.

“Svemogući Ra, kada poljubi me u dva, obasjat’ će domovinu našu. Sve će tajne na vidjelo izaći”, izrekla je Selkis kao da je to najnormalnija stvar ikad.

“Oprosti, molim?”, rekao sam s laganim podsmijehom.

Pogledala me kao da sam treći lik iz filma ‘Glup i gluplji’.

“Oh. Znači zagonetka. Divno, prekrasno, sjajno, fantastično, krasno, genijalno...”, htio sam nastaviti sa svojim sarkastičnim komentarima, no zaustavio sam se kad sam primjetio njezin smrtni pogled. Selkis se počela kretati prema kipu Sfinge.

“Jel’ se ti to penješ na kip?! Prilično sam siguran da možemo biti kažnjeni zbog toga！”, doviknuo sam s laganom naznakom panike u glasu.

“Penji se!”, odgovorila je ona.

“Čovječe! Totalno sam obukao krive cipele za ovo”, promrmljaо sam si u bradu.

Popeli smo se na Sfingino lijevo oko s njezina gledišta.

“Želiš li mi možda objasniti zašto smo u Sfinginoj zjenici?”

“Dva sata. To je vojna šifra. Kada se gleda prema Sfingi, na dva sata joj je lijevo oko ako gledamo iz njezinog gledišta. Sunce je najjače u podne i praćenjem sjena, baš tada napravi oštar, okomiti ‘rez’ posred njezinog oka. Sada je 11:54. Drugi dio zagonetke nisam uspjela razaznati tako da imaš točno...”, zastala je pogledati na sat, “...šest minuta da to napraviš.”

“Molim?!?!?! Mogla si mi to reći još kasnije!”, sarkastično sam izjavio.

“Kako kasnije? Mislim, sad imaš još pet minuta, ali ako baš inzistiraš, mogu ti izbrisati pamćenje i opet ti reći za tri minute...”

“To je bila šala”, prekinuo sam ju.

“Čovječe, tvoj smisao za humor je baš suh. Morat ćemo poraditi na tome.”

O zagonetci sam razmišljao svega tri minute.

“Znam! Sunce će nam otkriti tajne! Znaš kako se, kada je Sunce jako, vide sve najmanje nesavršenosti.”

Kimnula je potvrđno.

“Vidi se svaka čestica prašine, čak se i paukova mreža presijava i iz najtamnjeg kutka. Pošto je sunce najjače u podne, s ovog oka tada moramo pogledati prema Sfinginoj domovini, to

jest Egiptu. Možda budemo vidjeli kakav znak, kod ili slično”, rekao sam ponosan što sam to dokučio u samo tri minute.

“Imamo još dvije minute. Pozorno promatraj obzor pred nama.”

Proveli smo te dvije minute u iščekivanju. Imao sam osjećaj kao da bi mi svakog trenutka oči mogle ispasti iz glave koliko su suhe. Mislim da nisam niti jednom trepnuo zbog straha da će nešto propustiti.

“Gledaj, ondje!”, Selkis je usklknula i kažiprstom pokazala negdje u daljinu.

“Što? Gdje?!” upitao sam malo razočaran što ja nisam prvi otkrio trag.

“Na pijesku prema sjeveroistoku!”

“Otvori nam vrata da zajedno zavladamo svijetom.”, iščitao sam rečenicu izrezbarenu u pijesku. “Okej, to nema apsolutno nikakvog smisla.”

“To je pjesma koju smo izmisliše našeg posljednjeg dana kojeg smo proživjele kao obične djevojke. Bila je to vrsta zahvale bogu Ra što nam je dao šansu postati božicama i zavladati svijetom. Misliš li da trebam početi pjevati pjesmu?”

“Vrijedi pokušati.”

5. POGLAVLJE

Selkis je duboko udahnula i baš kad je namjeravala početi pjevati... “Boom!”. Netko je počeo pucati po Sfinginom kipu. Prvo joj je otpao nos, a zatim su se počele stvarati pukotine i na njezinim ostalim dijelovima. Pokušao sam vidjeti tko puca po nama. Tada sam uočio poznate asimetrične automobile u

podnožju kipa.

“To su oni! Oni koji su napali mene, Huberta i ostale u onom autobusu! Tko su i što žele od nas?! Znam da ne žele novac, vjeruj mi. Vidio sam im aute, i da ti kažem, nisu nešto što bi se moglo priuštiti prosječnom plaćom.”

“To su vjerni pratitelji boga Ra. Rade sve što im on naredi. Nisu niti skroz ljudi. Ra je u svih ubrizgao neko sredstvo koje ih čini snažnijima.”

“Fora! Ko’ Wolverine man”, Selkis je krenula dalje nešto govoriti, no prekinuo sam ju prije no što je stigla.

“Okej. Ja ću pokušati skrenuti pažnju s tebe, a ti otpjevaj pjesmu. Možda se dogodi nešto čarobno kao u filmovima.”

Selkis je kimnula potvrđno, a ja sam sišao sa Sfinge i stao pred Razbojnike. Primjećujete li moju igru riječima tu? Razbojnici? Ra-zbojnici. Kao bog Ra i onda još dodatak zbojnici da zvuči kao riječ koja već postoji. Čovječe. Baš sam ponosan na vlastitu kreativnost, neću lagati. Uglavnom, stao sam pred Razbojnike rukama iza glave da dokažem da nemam oružje i da im ne želim nikakvo zlo. ‘Zabavlja’ sam ih otprilike pet minuta.

“Selkis?! Jesi li brzo gotova? Već sam im odglumio cijelu ‘Casablancu’ i pola ‘Plave lagune’. Ponestaje mi materijala. Mislim da su shvatili da nisam Christopher Atkins i sad izgledaju stvarno ljuto.”

Selkis je nastavila potiho pjevati. Završila je.

“Ništa?” upitao sam ju razočaranim tonom kad je sišla sa Sfinge.

“Ništa”, odgovorila je shrvano.

“Hmm. Očekivao sam da će stvoriti neki veliki hram, ili da će doći oluja pijeska i čarobno...”, nisam niti stigao dovršiti rečenicu kada se odjednom kip Sfinge, ironično, pretvorio u golem vrtlog pijeska. Odjednom se pijesak pretvorio u zasljepljujuću svjetlost koja se kretala prema nama. Selkis i ja pokrili smo oči, a kada smo ih otkrili, svjetlosti više nije bilo. Niti Sfinge više nije bilo.

S druge smo strane pronašli okamenjene Razbojnike. Poput ljudi u Pompejima nakon velike erupcije Vezuva 79. godine.

“Selkis?”, oglasio se netko iza nas. Selkis i ja smo se, zatečeni, od straha lagano trznuli. Okrenuli smo se prema osobi koja se oglasila.

“Sfinga?!?!”, viknuli smo istovremeno.

6. POGLAVLJE

“Bok, mlađa sestro”, Sfinga je odgovorila ggleći svoju sestruru. “A tko si ti?”, komentar je usmjerila prema meni.

Ja sam samo nastavio buljiti u nju ustima otvorenim, očima izbuljenim. Trebalо mi je vremena da procesuiram sve što se dogodilo, pa sam nehotice blokirao sve drugo oko sebe.

“Mhm. Tko si ti?”, ponovila je Sfinga, ovaj put malo glasnije.

“Uh ja... um, ovaj... um, ja sam...”

“Ovo je Benedikt”, umjesto mene je odgovorila Selkis. “Pomogao mi je spasiti te.”

“Benedikt. Zadovoljstvo je upoznati te”, rekla je Sfinga i pružila mi ruku.

“Takoder”, rekao sam drhtavim, nervoznim glasom.

“Možeš se opustiti Benedikte, ne grizem.”

Nastupila je tišina, no nije bila neugodna. Jednostavno je bila mirna, spokojna.

“Pa, valjda bih trebala krenuti”, Selkis je napomenula i pogledala nas tužnim pogledom, suznim očima.

“Krenuti? Kamo krenuti?”, Sfinga je upitala manje opušteno nego dosad.

“Ja sam već puno proživjela. Bila sam tu kada je čovjek prvi put kročio na Mjesec, promatrala sve borbe izvorene dosad u povijesti. Pogledala sam premjeru prvog ikada filma, čak se igrala s prvim igračkama. Sad je na tebi red. Na tebi je red da živiš.”

“Ali...”, Sfinga ju je pokušala zaustaviti, no bezuspješno.“

“Pretvorit će se u kip, no drugi će misliti da je moj kip Sfinga - ti i voljela bih da to tako i ostane. Ljudi neće biti svjesni da se išta dogodilo, tako da, bez brige, neće se saznati ništa što bi moglo promijeniti čovječanstvo, a da je vezano uz mene ili tebe.”

Sestre su se oprostile. Obje su me pogledale, no Selkis se više fokusirala na mene.

“Pa... Bok, valjda.”, izustio sam gotovo popucalim glasom. Selkis mi je samo mahnula, a ja sam se sjetio nečega što sam joj rekao na jednom od naših prvih susreta.

“Baš smo pričljivi, vidim.” Tada, u

tom trenutku, nasred Selkisina lica pojavio se prekrasan osmijeh. Pravi, iskreni osmijeh. Nešto što nisam mislio da će ikada doživjeti. Dotrčao sam do nje i čvrsto ju zagrljio. Kada sam ju pustio iz svojih ruku osjetio sam neobičan osjećaj praznine, hladnoće. Kao da je propuh prošao mojim tijelom. Toga sam se dana oprostio s njom i, iako sam ju znao tek nekoliko dana, točno toga dana shvatio sam da ju volim.

Kada smo Sfinga i ja otišli, odlučili smo malo prošetati, razbistriti si glavu. U jednom sam trenutku skrenuo pogled na Sfingino lice i primijetio njezin osmijeh.

“Ti se smiješ. Čekaj, ali nije li to zabr...”

“Ne”, prekinula me hitro. “Ne više. Nije ti rekla?”

“Rekla što?”

“Ja sam se uvijek smjela smijati. Samo njoj je bilo zabranjeno. Ra joj se divio. Njezinoj ljepoti, inteligenciji, skromnosti i osjećao se ugroženim. Smatrao je da ona zaslužuje status vrhovne božice, ne ja, no nikad to ne bi priznao. Istina je da sam ja vrhovna božica jer on nije htio da njegovo mjesto uzme netko bolji od njega. Bilo ga je strah da se bi se njoj divili više nego njemu.”

“Wow. To je poprilična priča.”

Nastavili smo hodati u tišini još nekoliko trenutaka dok nisam odlučio nastaviti razgovor.

“Ne želim zvučati bezobrazno, ali... zašto se sad smiješ?”

“Pa zato jer se ona nasmijala. Ti ne

razumiješ. Selkis se nikada ne bi nasmijala ako to stvarno nije mislila, a pretpostavljam da si saznao, nije nju lako impresionirati. Ali, ti si uspio. Zbog tebe je svijet video njezin prvi, a ujedno i posljednji osmijeh.”

Samo sam se nasmiješio, znajući da će o ovim njezinim riječima razmišljati svaki dan, do kraja svoga života.

7. POGLAVLJE

Kada razmišljam o ovim događajima, uvijek me prožmu emocije. Tuga, sreća, ljubav... Ipak, uvijek se najviše ističe tuga.

Sjetim se Hubertove smrti i Selkisina polaska. Sjetim se Sfingine tragične priče, o pokvarenoj ljubavi i slomljenom povjerenju. Naposljetku, sjetim se njihova osmijeha. Sfingina i Selkisina osmijeha.

Iako sam zahvalan na Sfingi, dao bih sve da samo još jedanput vidim osmijeh na Selkisinom licu. Taj osmijeh koji sanjam svake noći, zamišljam ga svakoga dana i iako mi nanosi bol, ne žalim što sam ga video. Iako možda ne izgleda tako, mislim da je Sfinga teže došla do vlastitoga osmijeha. Selkis je smijanje bilo zabranjeno, pa je bilo vrlo hrabro od nje što je s nama podijelila svoj osmijeh, no Sfinga je za svoj osmijeh više pretrpjela.

Život joj je bio poput Shakespeareove tragedije i to je cijena koju je morala platiti da dođe do svoga osmijeha.

*Kao što mi je jedan dobar prijatelj rekao - Svi najbolji SF filmovi i knjige su vesterni!
Vito, izgleda, pripada istoj školi SF-a, i temu Protuvremenske kapsule smješta na dobri stari Divlji zapad.
Pripremite čašu limunade kojom ćete isprati prašinu iz grla i smjestite se udobnije u sedlu...*

Superrazbojnik

Vito Lovreković

4.r., Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću, Zabok
Mentorica: Antonija Bratić

Divlji zapad, 28. lipnja 1855.

Danas je bilo toliko vruće da sam si htio razderati kožu. Ne znam zašto, ali počeo sam pisati ovaj dnevnik samo odjednom. A možda ipak i postoji razlog, a to je da sam naišao na nešto nevjerljatno i da mi se zabilo nešto nevjerljatno.

No, prvo da se predstavim. Moje je ime Bambino – Bambino Willer, ali me svi prijatelji zovu Willy, osim Indijanaca koji me zovu „Mali debeli čovjek velikih krađi“. Naime, ja sam profesionalni konjokradica te kradem sve moguće konje koje vidim. Već su me tri puta dočekala vješala.

Prvi put mi je majica zapela za čavao koji je bio dosta savinut, pa mi je otežao kretanje. Probao sam izvući majicu s čavla (ipak sam ju platio šest

vrijednih zelembaća, pa bi bilo šteta da se sad podere), no nije išlo. Naglo sam strgnuo majicu s čavla i ona je postala podrapana. Tada sam pao na korito koje u prolazu nisam vido te sam izgubio na vremenu. I dok sam ja petljao, došao je šerif, čiji je konj bio, i zavezao me. Završio sam na vješalima i nestao bih s lica Zemlje da nije došao jedan hitac koji je prerezao omču. Ista, potpuno ista situacija se dogodila još dva puta.

Sigurno vas zanima tko je bio taj čovjek koji je ispalio hitac. Nisam znao ni ja, sve do danas, jer je danas bio taj treći posjet vješalima. Kad je pukla omča, pao sam na konja koji je podivljao od zvuka ispaljenoga hitca i dao se u trk. Kao i u prošla dva puta, konj je išao svojim smjerom, ali ovaj put sam vido osobu koja me spasila. I odmah sam prepoznao tu spodobu. Bila je to Luda

hijena, pljačkaš viših autoriteta koji je dobio svoj naziv po psihičkom poremećaju i po mršavosti.

Bacio sam se s konja i dao se u trk za Hijenom. Hodao sam dva sata i konačno naišao na njega. Bio bih u zaostatku dva dana da nije stao kod obližnjeg sela Wyandotta. Pušio je lulu mira s njihovim poglavicom i konačno sam bio toliko blizu da čujem njihov dijalog.

- Kažeš, ti twoji zli duhovi iz svemira će doći večeras, ha, Tonka?

- Woah. Veliki Manitu nas samo može spasiti, tako sam nekako pročitao dimne signale s one planine - rekao je poglavica i pokazao na jednu planinu na sjeveru.

- Hmm... - počeo je ponovno cijenjeni kolega Hijena, - Možda su se samo Šošoni odlučili malo našaliti. Nego, htio sam ti reći, ovaj se moj posao više ne isplati. Mislio sam stupiti u posao s „Malim debelim čovjekom velikih krađa“. Obećajem, ovaj put vam više neće nedostajati konja u plemenu kao onda kad vas je sve očerupao.

- Ugh! Samo neka se približi konjima Wyandotta... Imamo spremam apartman za taj slučaj - kaže poglavica i pokaže na spremišta velikih dvocijevki.

Tada sam se odvukao natrag u grad i sakrio u susjedovo sijeno. Da to nisam učinio, već bi svi digli hajku i uhvatili me, a onda me možda ni Hijena ne bi spasio. To nevjerojatno je ovo što sam se opet spasio na vješalima. Sada pišem

ovo sve i nemam što više reći zato što idem spavati, pa će staviti točku.

29. lipnja 1855.

Prošle noći, kad je Indijanac spomenuo „zle duhove iz svemira“, zainteresirao sam se za tu temu. Izvukao sam se iz susjedovog sijena i krenuo istraživati što me zanimalo. Krenuo sam po konja da prije stignem do sela Wyandotta. A konj je bio upravo šerifov i dobro sam se namučio da ga se dočepam.

Odvezao sam konja, a sam šerif mi je olakšao posao jer je konj bio sa stražnje strane, pa me nije baš puno tko mogao vidjeti. No, konj je podivljao i šerif se pojавio iza mojih leđa. Zapucao bi da nisam bio toliko brz i bacio se na zemlju. Dok je on očajno natezao dvocijevku, zgrabio sam ga za noge i oborio, što ga je izbacilo iz igre. Ukrao sam konja kao profesionalni konjokradica (što i jesam) i odjahaoo.

Stigao sam u selo. Ali nigdje nije bilo ni Indijanaca, a ni Lude Hijene. Bio sam potpuno začuđen, nisam vjerovao svojim očima. Istraživao sam dva sata, da bih na kraju našao neku čudnu limenu napravu. Jako se dimila, što me još više zbunilo. Pokucao sam. Metalna vrata su se otvorila, a van je izašao neki čudan čovjek, pun perja, dosta je sličio kokoši. Odmah me napao.

Čovjek-kokoš je uzeo moj pištolj i udario me posred glave, ali je bol ublažio moj šešir kojeg sam ukrao od

jednog bogataša. Tresnuo sam čovjeka-kokoš u zube, lijevicom sam ga (svom snagom) udario u želudac, tako da je oletio u limenu napravu i pokvario ju. Vrata su se počela zatvarati.

- Tikvane! - rekao mi je. - Pokvario si protuvremensku kapsulu!

Svom sam se snagom zaletio u njega, no on se izmaknuo. Slučajno sam se zaletio u „protuvremensku kapsulu“ i otišao u neko drugo vrijeme iz kojeg sad pišem.

15. siječnja 2248.

Da, dobro vidite! Na ovaj me datum kapsula odbacila. Svuda su bili neki moderni gradovi koji su bili veći čak i od najvećeg slona! No, jedna je stvar bila jako čudna – uopće nije bilo ljudi! Odgovor na tu primjedbu i datum saznao sam iz novina koje mi je vjetar donio. Pisalo je: 15. siječnja 2248. Naslov članka bio je: „NUKLEARNA ELEKTRANA ČERNOBIL PONOVNO EKSPLODIRALA – NAKON VIŠE OD 200 GODINA!“

Nisam znao što je nuklearna elektrana, ni što je Černobil, a ni to da je već jednom eksplodirala. Pošao sam to istražiti hodajući kroz grad.

Isti dan, navečer

Konačno sam došao do informacija. Pitao sam nekog čovjeka što se zabilo i sve mi je objasnio. Budući da sam ga

razumio, znao sam i još nešto. Nešto što mi je puno pomoglo.

Shvatio sam da me kapsula nije odbacila na drugo mjesto, nego samo u drugo vrijeme. I dalje sam bio u Americi. Prepoznao sam to tako što je govorio engleski i po natpisima na neonskim znakovima. Naime, kaže da je ta nuklearna elektrana eksplodirala i da se radi o sabotaži. Netko je bacio bombu u veliki dimnjak i sve se razletjelo. Nekakvi „atomi“ su se proširili po Zemlji i ozračili ljude, životinje i biljke. To objašnjava i kako je nastao onaj čovjek-kokoš – atomi su ga ozračili i narasli su mu neki čudni dijelovi tijela.

Ukrajina, 14. lipnja 2248.

Prošlo je skoro šest mjeseci. Priskrbio sam si svu potrebnu dokumentaciju (osobna iskaznica, putovnica, rodni list itd.) i oputovao u Ukrajinu, gdje mi je onaj čovjek rekao da se nalazi Černobil. Saznao sam (nakon duge istrage koju sam proveo) i to da je neki mesar, Vladimir Vodkov, bio u blizini Černobila u isto to vrijeme kad se desila eksplozija.

Zato sam ga krenuo pronaći. Bio sam jedini u dvadeset trećem stoljeću koji nije znao voziti „automobil“, nego jahati konja. A dobio sam ga na stari način – krađom! Trebalо mi je nekoliko dana da dođem do mesara. Došao sam upravo danas – 14. lipnja 2248. Ušao sam u mesnicu na kojoj je pisalo nešto

na cirilici. Mislim da je pisalo Vodkov. Ušao sam pa smo malo razgovarali o katastrofi. Razgovor je trajao na engleskom, sve dok čovjek-svinja nije slučajno priznao da je podmetnuo bombu.

- Haha! Sad te imam, teroristu jedan! - rekao sam mu. - Sve sam snimio, debeljko, sve! Diktafon je bio ovđe, na mom džepu!

- Pih! - počne mesar. - Baš me briga! Svi sudci su podmićeni da me puste na slobodu. Mesarstvo će zavladati svijetom! Samo se još trebam riješiti parazita, tj. tebe!

Vodkov i ja smo se počeli tući. Udario sam ga u želudac, ali ništa! Njegovo je salo bilo neprobojno! Tada je uzeo sjekiru (ali baš pravu sjekiru) za meso i svom snagom zamahnuo prema meni. Jedva sam izbjegao mesarski zamah. Tada se stvarno razljutio i svom snagom udario ljevicom u zid, s obzirom na to da sam se ja izmaknuo. Mesar se počeo znojiti i srušio se na moju kapsulu (koja se ne znam kako stvorila ondje). Kapsulina su se vrata otvorila, a kad čovjek od četiristo kilograma padne na elektroniku, zna se da neće svi biti sretni i zadovoljni.

U kapsuli su se brojevi (nule i jedinice) miješali sve dok se na kraju brojevi datuma i godine (koji pomažu u tome da postavi vrijeme u koje planiram ići) nisu postavili na 5. ožujka 16 448 889. Nogom sam šutnuo mesara u kapsulu i otišao je u vrijeme kad se zbio

smak svijeta.

„Sad se moram vratiti u vrijeme kad je eksplodirao Černobil i zaustaviti prirodnu katastrofu“, mislio sam. Poslušao sam svoje misli i vratio se kroz vrijeme.

14. siječnja 2248.

Vratio sam se kroz vrijeme svojom kapsulom koju sam 1855. ukrao čovjeku kokoši. Skroz sam se navikao na život u budućnosti. Nekad sam bio profesionalni konjokradica, a sada spašavam svijet od strašnog mesara.

Čekao sam noć da krenem za mesarom. Čekajući, bilo je toliko dosadno da sam čak pošao u knjižnicu. Posudio sam knjigu iz 1892. zvanu: „Nevjerojatni Divlji zapad“. Otvorio sam prvu stranicu i izgledala je kao dosadni dugi roman od nekoliko tisuća stranica. I stvarno je imala nekoliko tisuća stranica, no bile su pune svakojakih zanimljivosti. Jedna koja mi je jako zapela za oko bila je u poglavlju „1855. godina“, a zanimljivost se zvala: „Pernato čudovište masakrira“.

Potvrdom mnogih svjedoka koji su vidjeli da „pernato čudovište“ nije maskirani čovjek, već pravo čudovište, zaključeno je da je čudovište bilo stvarno. Malo sam se zagledao u tekst. Pernato čudovište, masakr, sve me podsjećalo na nešto... Tada sam se sjetio!

Čovjek-kokoš, od kojeg sam ukrao

kapsulu, ostao je u vremenu odakle ja dolazim i počinio masakr. Shvatio sam da moram odmah spriječiti mesara, inače će čovjek-kokoš pobjeći u moje vrijeme i počiniti masakr koji je ušao u ovu knjigu.

Isti dan, noć

Krenuo sam spasiti sve svoje prijatelje i neprijatelje, poznanike i nepoznanike. Čekao sam u grmlju blizu nuklearne elektrane da dođe Vodkov i ubije stražare. Prošlo je pola sata i došle su brze daske na kojima se mesarska mafija dovezla. Automatske su puške pucale i ubrzo su petorica stražara bila mrtva.

Nisam vjerovao svojim očima da su daske bile brže od 300 km/h. Mesar i njegovi ljudi ušli su u blizinu elektrane. Baš kad su krenuli raznijeti elektranu, ispucao sam hitac iz kalibra u mesara. Njegovi su ljudi počeli pucati na mene. Pucnjava nije dugo trajala. Svi su poginuli, a ja sam bio ranjen samo u rame. Shvatio sam da je moj posao obavljen i da se moram vratiti u 1855. i naći odgovore na još neka pitanja. Tko je Indijancima poslao one dimne signale? Gdje je selo Wyandotta nestalo? Kakve veze sa svime ima Luda Hijena? Sve ćete saznati kad nađem odgovore na ta pitanja.

29. lipnja 1855.

Danas sam saznao odgovore na sva pitanja koja sam u zadnjim rečenicama spomenuo. Signale je poslao, zapravo, sam samcat Luda Hijena. Učinio je to jer se dogovorio sa čovjekom-kokoši da će mu on prodati Wyandotte kao materijal za početak masakra. Dogovor je bio da Hijena pošalje signale Indijancima i da ih uvjeri da dolaze zli duhovi. Indijanci su povjerovali i čovjek-kokoš je počinio masakr. Vjerovao je da će ga Hijena izdati, pa je i njega ubio.

Sve sam to saznao tako da sam pratio kompanjone, sve dok nisam saznao kako se sve dogodilo. Dok sam ja istraživao, onaj drugi ja je spavao u susjedovom sjenu. I tako sam iza kamenja pratio onog drugog mene. Drugi ja je došao do čovjeka-kokoši i kapsule. Ponovila se borba s početka dnevnika i drugi ja je završio u 2248. godini.

Tu počinje dio priče koji nisam znao, jer sam bio u potpuno drugoj godini. Čovjek-kokoš je istresao ruke i krenuo vaditi sablju da počini zapisani masakr. Iskočio sam iz zasjede i pokazao se.

- Ti... Ali kako?! Sad sam te poslao u budućnost... Ma, ne zanima me! - rekao je čovjek-kokoš. - Bilo kako bilo, potrudit ću se da nikad ne saznaš svoju budućnost.

Čovjek-kokoš je izvadio sablju i krenuo me raskomadati.

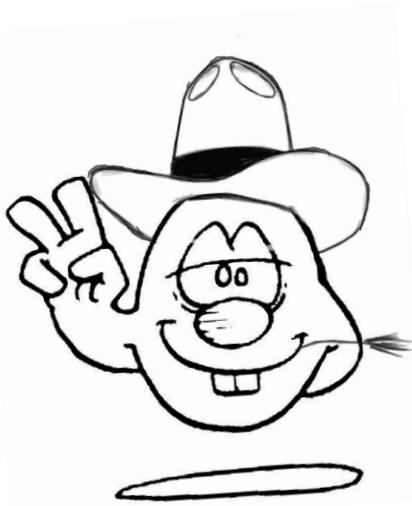
Zadnja borba

Vražjih mu rogova! Taj je čovjek baratao sabljom poput nekog sijekoglavca. Jedva da me nije bocnuo. Nitko na cijelom Divljem zapadu nije bio toliko spretan u sablji.

Ali, moj konjokradični stisak ni ovaj put nije bio od štete. Pritisnuo sam mu živac između šake i krvnih žila, što ga je natjerala da ispusti sablju.

- Da vidimo kakav si na šakama - rekoh mu i odmah je dobio desni kroše.

Nije se snalazio, pa sam ga još podučio Bambinovoj lijevici i beznosatom čovjeku. Na kraju je bio sav razbit. Dobio je vrtoglavicu i slučajno pao u provaliju. Nije preživio i nitko ga više nikad nije vidio. Bilo mi je žao svih Wyandotta, ali i Lude Hijene, stare glupe naivčine koji je prodao desetke indijanskih života za neke sitniše. Na kraju ga je dočekala ista sudbina, a ja sam od konjokradice postao junak – superrazbojnik.

Svatko od nas ponekad gleda u tamu, a samo hrabri gledaju tamu u sebi. Filip promatra i postavlja naizgled jednostavno pitanje... Što će čovjek poduzeti da zatvori jednu stranicu u svom životu?

Etička upotreba antropocida

Filip Dučić

4.r., Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću, Zabok
Mentorica: Antonija Čeko

„Danas joj je bio sprovod.“

„I?“

Stao sam na trenutak, buljeći u psihijatra izmorenim očima, potom odgovorio.

„Bilo je dosadno, htio sam ići kući.“

„Kako ste se osjećali tijekom sprovoda?“

„Bijesno.“

„Zašto bijesno?“, psihijatar je mirno sjedio, prekrivenih nogu. Penkala je bila milimetar od papira, čekajući moj odgovor. Nisam znao kako točno artikulirati ono što sam osjećao. Pokušao sam izbjegći da zvuči jadno ili blesavo.

„Kao da je oduzela nešto što je bilo moje za oduzeti“, oči su mi skočile na penkalu psihijatra. Još nije dotakla

papir.

„Možete li ikako proširiti odgovor?“, zamolio me.

Noga mi se tresla. Stisnuo sam je, pokušavajući je smiriti. Strah me bilo mogućeg odbijanja. Odlučio sam biti što više iskren, tako me intuicija vodila.

„Iskreno, da nije umrla prošli tjedan, zaklao bih je u ovom“, potiho sam odgovorio.

„Je li Vama nešto učinila da se tako osjećate?“, penkala još nije dotakla papir. To me mučilo.

Trudio sam se održati kontakt očima. No, pogled mi je skočio na sliku pejzaža iza psihijatra.

„Bila je invalid.“

„Aha“, penkala je napokon dotakla papir. Znoj me hvatao, „I to je jedini

razlog zašto se tako osjećate?“, psihijatar je pitao, no brzo sam ga prekinuo.

„Mislim, bilo je još toga; svađe i tako dalje. Samo, kada ste oženjeni dvadeset i četiri godine s osobom koja poput trupla leži na krevetu bez ikakvih osjećaja, ne možete si pomoći. Osjećaj kao da gubite vlastiti život vas proganja. Ne možete samo otići, obitelj će vaš proklinjati. Jedino vam preostaje izdržati dok ne crkne. To prevlada sve ove ostale stvari.“

Srce mi je kucalo sto na sat. Noge su mi utrnule i osjetio sam neugodan val topline na licu. Psihijatar je nastavio zapisivati, nedotaknut ičim što sam mu rekao.

„Ima li vaša obitelj ikakve povijesti mentalnih poteškoća ili psihičkih bolesti?“, upita me.

„Ne“, slika pejzaža me spasila. Dizao bih pogled na nju kada bi me osjećaj ludila hvatao. Bila je to slika jesenskoga polja s golim drvetom u sredini. Htio sam je uzeti kući i objesiti je na zidu u sobi.

„Dobro, onda ovako gospodine Varga, otprilike ste zadovoljili sve kriterije za dozvolu, samo pripazite na svoje mentalno stanje jer imate tu dosta negativnih bodova. U dnevnik trebate obavezno zapisivati neke osjećaje ili misli koje imate. Antropocid, kojeg ćete dobiti, pamtit će sve što joj radite i slati nam izvješće tako da znamo kako dalje postupiti“, psihijatar se dignuo sa stolice i krenuo put radnoga stola. „Budem samo isprintao kopiju dozvole da je i ja imam.“

Nekako me iznenadilo što sam prošao iako sam bio poprilično siguran u to da će proći.

„Gdje da idem s tim?“, nesigurno sam upitao.

„U administraciju, i u roku tjedan dana dostaviti će vam“, odgovorio je dok je još čekao da se ugovor isprinta.

Razmišljao sam već dosta dugo o tome što bih napravio s njom. Svakakve su mi mogućnosti letjeli po mislima, no nikako da se odlučim. Zvuk printerja mi je smetao.

„Imam li kakva ograničenja s njom?“, pitao sam.

„Ne“, psihijatar se uputio prema meni s kopijom ugovora, „osim ako se hoćete predomisliti oko izgleda. Jer vidim tu da ste se tu odlučili da se antropocid konstruira poput vaše žene, to jest pokojne žene, moja sućut.“

„Hvala, sve je ok ne želim mijenjati“, rekao sam, čitajući ugovor.

„Osim toga što sam naveo, ništa. Nemate ograničenja.“

Došao sam do onih malih slova na dokumentu, za koje mi je doslovec trebalo povećalo da vidim. Dokučio sam jedino kako je pisalo da se kažnjava korištenje van terapeutske svrhe, no ostalo nisam shvatio.

„Što ovdje piše?“ zbuljeno sam ukazao na sitniji tekst.

Psihijatar je stao do mene, i stavio naočale za čitanje, potom pročitao tekst, prateći riječi prstom.

„Samo Vam ističe kako korištenje antropocida osim u terapeutske svrhe

jest kažnjivo djelo. Onda Vam tu malo detaljnije objašnjava nedostatak obrambenog sustava antropocida, ali to Vama ništa ne znači. Samo nemojte da itko drugi komunicira ili koristi vašega antropocida i još pripazite na higijenu, ipak jest biološki proizvod. Sve jasno?“

„Donekle“, presavinuo sam ugovor i stavio u kaput.

„Dostavljač će Vam još sve dodatno pojasniti, pa ako budete imali još koje pitanje.“

„Može“, pratio sam psihijatra kroz vrata i stavio ruke u džep.

Dok smo hodali kroz glavnu dvoranu koja je vodila do izlaza, promatrao sam visoki strop i ogromne grčke kipove koji su ga držali. Ljudi su isto kao i ja izlazili iz svojih terapijskih seansa i slijedili svoje psihijatre prema glavnome izlazu. Osjećao sam se poput ovce. Ponižen i submisivan. Zagledao sam si ruke i zamišljao lance kako ih obuzdavaju. Kao psa me vodio prema velikim vratima. To je bio uistinu odvratan osjećaj.

Pozdravio me pred zgradom i zaželio mi ugodan dan. Ja sam mu uzvratio. Dok sam hodao prema autu, u perifernom vidu uočio sam ostale klijente kako ulaze u svoje automobile. Nisam htio obraćati pozornost na njih. Samo bih se osjećao jadniji nego što već jesam.

Nešto me smetalo na putu do kuće. Bilo mi je neugodno i vruće. Nisam

mogao odlučiti koju bih radio stanicu slušao. Sve je zvučalo isto i jednolično. Bilo je oblačno taj cijeli tjedan, pa moguće da je to utjecalo na moju percepciju glazbe. No, našao sam jednu pjesmu koju sam odlučio ostaviti da svira. Bila je pomalo melankolično sretna. Čudna kombinacija, no bila je čudna pjesma pa se nekako opravdalo.

Čekao sam skoro dva sata u redu. Zidovi administracije bili su kremasto zelene boje. Nisu mi se sviđali. Noge su me već boljele i postao sam sve nestrpljiviji, no samo je još troje ljudi čekalo ispred mene pa sam odlučio izdržati. Došao sam na red i brzo gospodi kliznuo papir kroz otvor. Bilo me sram da netko slučajno sluti zašto sam bio тамо. Gospođa nije ni pola sekunde pogledala papir, odmah ga je žigala, zatim prosljedila gospodinu iza nje i dala mi komadić papira.

„Tu vam piše datum i vrijeme kada će stići. Budite kod kuće u to vrijeme.“

„Ok“, uzeo sam papir i otisao.

Tjedan dana je prošlo. Kuća je bila pršnjjava, ali uredna. Svejedno sam uzeo krpnu i počeo čistiti, no stao sam i počeo se dvoumiti. Bi li joj možda smetala čistoća kuće? Dvojba se ubrzo riješila. Odlučio sam biti lijep. Sjeo sam na fotelju i čekao. Trebala je doći uskoro. Bio sam pomalo nervozan i uzbuđen. Platio sam mnogo za nju, i nekako je percipirao kao nagradu za moju patnju.

Zvono mi je poremetilo ritam srca. Polako sam se digao s fotelje i krenuo put vrata. Još jednom je zvonilo, pa sam se ubrzao. Kada sam otvorio vrata, dočekao me mladi afroamerički gospodin s plavom šiltericom.

„Gospodine Varga?“

„To sam ja, da“

„Ja sam Leon, drago mi je“, pružio mi je ruku i ja sam je stisnuo. Imao je najljepši osmijeh koji sam ikada vidio kod muškarca. Pogledao sam preko njegovog desnog ramena, no brzo se pomaknuo prema meni.

„Prvo trebam da mi se ovdje potpišete“, dao mi je držač papira na kojem je bio nekakav dokument i penkala prikvačena na njemu.

„Gdje?“, uzeo sam držač i penkalu, zbunjeno tražeći crtlu.

„Ovdje tu“, pokazao je prstom na moje ime u tekstnom obliku.

Brzo sam se potpisao i uzbudjeno još jedanput provirio preko njegovih ramena. No, on se još jedanput brzo pomaknuo prema meni i neugodno se nasmijao.

„Još se samo tu potpišite, gospodine“, okrenuo je papir i otkrio još jedan ugovor.

„A, za što je to?“ upitao sam, primivši još jedanput držač i penkalu.

„Samo dokument koji potvrđuje da sam Vam predao antropocida.“ nasmi-ješio se.

Predao sam mu u ruke držač i penkalu, na što se on napokon udaljio

od mene i prezentirao je. Bio sam u potpunosti zapanjen. Izgledala je identično poput moje pokojne Laure.

„Evo Vam, gospodine. Znači trenutno je aktivirana i 'svjesna' a, da je deaktivirate, samo kažete: Laura off“, čim je rekao riječi oči su joj postale bijele. To mi je nekako bilo nelagodno gledati. „Vrlo jednostavno, sada ću samo promijeniti tako da prima i vaš glas“, Leon je nešto prčkao po svojem mobitelu i stavio ga blizu mojega lica, „samo pročitajte tekst na ekranu pa ga izgovorite naglas, važi?“

„Donekle“, rekoh, čekajući da se tekst pojavi.

„Laura on?“, Laura se ispravila i boja u očima vratila se poput dima u staklenki.

„Laura off“, Leon je stisnuo gumb i spremio mi glas.

„Odlično!“ optimistično je uskliknuo, „Znači kao što Vam je doktor već rekao, Laura jest biološki proizvod, znači pazite na njezinu higijenu i tako dalje. Upozorit će vas ako zaboravite. Kada osjetite neki nagon nasilja ili slično iskalite ga na nju, nemojte ga držati u sebi. Također što god Vi njoj napravili to će ostati, ako je demolirate šteta je na vama. Nema zamjene ni ništa slično. Ako je hoćete popraviti ili obnoviti to će Vas naravno koštati. No, sve u svemu slušat će Vas i raditi što joj god naredili. Kužite?“

Sličila je zastrašujuće identično mojoj Lauri. Nisam mogao skinuti oči s nje. Čak i izraz lica je sličio Lauri.

Nekako sam se pogubio u njenome pogledu i riječi Leona su polagano gubile glasnoću.

„Gospodine? Gospodine Varga?“ Otrijeznio sam se i brzo pogled prebacio na Leona, „Oprostite, malo sam se pogubio.“

Leon se nasmijao, kao da mu je stoti put, „Sve uredu, razumijem. Samo pitam ako imate ikakvih upita ili slično?“

„Za sada ne, hvala“, rekoh, vraćajući pogled na antropocida.

„Odlično! Onda Vam je prepustam. Opet ponavljam, pripazite na nju i budite oprezni da nitko drugi s njom ne barata, važi?“

„Može.“

„Slobodno je pozovite unutra“, Leon je rukom pokazao.

Zastao sam na sekundu, upijajući događaj, „Um, Laura uđi?“

Laura mi je zahvalila i ušla u kuću. Izmaknuo sam se i nekako prestrašeno je gledao. Leon se opet nasmijao i utješio me, „Ne brinite, gospodine Varga. Što god Vi njoj učinili, ne može se braniti. Razumijem da je možda malo čudno, ali naviknut će te se.“

„Valjda“, rekoh nesigurno.

„Ajde, zovite nas ako imate ikakvih komplikacija ili ako Vam nešto nije jasno, važi?“

„Da.“

„Odlično! Doviđenja, gospodine Varga i nadam se da ćete biti bolje.“

„Hvala, vidimo se.“

Leon se žurio u svoji kombi, potom

vozio desetak metara od mene i stao pred vratima jedne kuće. Otvorio je stražnja vrata kombija, i iskočio je još jedan antropocid, prateći Leona do ulaza. Nisam htio čekati i znati tko je naručio. Deprimiralo me.

Neugodna je tišina vladala kućom. Laura je samo stajala usred dnevnog boravka i buljila u upaljen televizor. Pokušao sam dokučiti zašto mi je uopće bilo neugodno. Nije bila ljudsko, već sintetika. No, unatoč tome sam je donekle tretirao kao da je prava osoba.

„Piješ li ti išta?“ pitao sam je.

„Voda je sasvim uredu, hvala“, odgovorila je sa smiješkom na licu. Glas me pogodio u prsa. Uznemiravajuće je bilo koliko su pogodili s glasom.

Dok sam joj točio vode, razmišljao sam što i kako da reagiram. Dalje se nisam odlučio što bih joj radio. Mislio sam je koristiti za zadovoljstvo, ali sam slutio da bi mi se samo gadila. Brojne sam fantazije osmišljavao. Svakakvi oblici mučenja uzbudišivali su me dok mi se voda u čaši nije prelila po ruci. To me probudilo. Osušio sam si ruke i donio Lauri vode.

„Zahvaljujem“, primila je vodu u ruci i počela piti.

Gledao sam je kako guta, i vraćale su mi se misli. Sve to vrijeme koje sam potrošio. Svih dvadeset i četiri godine su mi slegle na ramena. Nisam se mogao obuzdati. Izbio sam joj čašu iz ruke. Laura me pogledala zburnjeno.

„Zašto si to napravio?“

Realističnost me smirivala, dalje mi je u glavi bilo fiksirano da jest prava. Nisam znao kako odgovoriti. Mucao sam, potom joj opalio šamar. Uhvatila se za obraz i gledala me odozdo. Bilo mi je donekle žao, no bijes me preplavio. Dok je još bila pognuta, udario sam je u koljena potom u trbu u nogom. Proizvodila je normalne ljudske zvukove, čak je imala topnu tjelesnu temperaturu. Prestao sam.

Osjećao sam se odvratno i prazno. Sjeo sam na fotelju i počeo razmišljati dok je Laura groktala po podu.

Nije isto, mislio sam si. Nije približno onome što bih trebao osjećati.

Gledao sam je neko vrijeme, pokušavajući dokučiti što fali. Sigurno nije izgled jer priča i ponaša se donekle kao Laura, čak i miriši poput nje. Ubijao sam se mislima pokušavajući otkriti. No, odjednom su mi se opustili okovi oko prsiju. Razbudio sam se i doživio epifaniju.

Pa dalje hoda, to je problem.

Gledao sam oko kuće kako da riješim taj problem. Prvo sam dovukao Laurinu invalidsku kolicu, potom u alatnici tražio nekakav objekt. Primio sam čekić u ruke i krenuo put dnevnog boravaka. Kada sam ušao, uočio sam Lauru kako sjedi za stolom i jede sendvič.

„Otkud ti to?“ pitao sam je.

„Pa, bila sam malo gladna“, odgovorila je punih usta. To me je iritiralo.

Gledao sam je, zbijeno zapanjen. Nisam očekivao takav detalj, no to je bilo nebitno. Ubrzo sam se vratio na staru misao.

„Ustani i slijedi me“, dozvao sam je gestom ruke.

„Nešto trebaš?“ nevino je rekla.

Nisam joj odgovorio. Slijedila me u naš uski hodnik koji je vodio prema spavaćoj sobi i WC-u.

„Samo stani mirno“, hodao sam oko nje i stao iza njenih leđa, „skinu majicu.“

„Zašto?“ pitala je, okrećući se prema meni.

„Samo gledaj naprijed i skidaj majicu!“ strogo sam zapovjedio.

Adrenalin me hvatao i srce mi je iskakalo iz prsiju. Ruke su mi se tresle i vrhovi prstiju su mi utrnuli. Lagano je skinula je majicu, otkriviši gola leđa. Promatrao sam joj kralježnicu i gledao gdje da ciljam.

„Hladno mi je“, zagrlila se.

„Ne miči se!“ zaderao sam se na nju, primivši čekić čvrše u desnoj ruci.

„Što radiš?“ okrenula je glavu u stranu i prestrašeno pitala.

„Ušuti i ne gledaj me!“

Sve više me hvatala neka sila tmurnosti i bijesa. Ruka mi se trzala od nagona da joj samo udubim lubanju čekićem, no nisam samo tako mogao završiti. Trebalо je biti dugoačko i pravilno. Zato sam digao čekić, ciljajući na prva tri trnasta nastavka. Svom snagom spustio sam čekić na njena leđa. Zvuk lomljave kostiju glasno se čuo. Pala je poput lutke na pločice hodnika.

Stajao sam nad njom, potom izudarao isto mjesto još dva tri puta, za svaki slučaj.

Dok sam je vukao do dnevnog boravka gdje su je dočekala Laurina stara invalidska kolica, disala je kratko. Strah me bilo da nisam pretjerao i smrtno je ozlijedio, pa sam je što prije smjestio u kolica, potom namjestio glavu u komforni položaj. Sjeo sam na fotelu ispred nje, čekajući da joj se disanje smiri. Potrajal je dosta dug, no u konačnici se donekle smirilo. Bila je živa.

Imao sam predivan osjećaj euforije kada me pogledala mokrih očiju. Kao da sam u jednom pogledu pobijedio, ali me brzo prošlo.

„Zašto?“ promrmljala je

„Što zašto?“ ljutito sam uzvratio.

„Zašto mi ovo radiš?“ nekako mi je to pitanje pokvarilo realističnost, ali sam je ignorirao i nastavio razmišljati. Dok sam maštao kako produžiti završetak njenog života, nešto me konstantno ometalio.

Suze, mislio sam si.

Njene suze su mi smetale.

Jesi li siguran da su suze? drugi glas je propitkivao.

Gledao sam je malo duže; gledao sam joj oči. Smetnja je sve više rasla. Dignuo sam se s fotelje i krenuo put kuhinje po rolu papira. Otrgnuo sam komad i osušio joj suze.

„Prestani plakati!“ ošamario sam je.

Pokušala se suzdržati i donekle uspjela, ali nije se ništa promijenilo. Izneviroao sam samoga sebe i prebacio frustraciju na nju. Uhvatio sam je za kosu i počeо joj šakama udarati facu. Ništa se nije promijenilo. Spustio sam se na koljena i približio joj se. Promatrao sam lijevo oko koje se nije vidjelo nešto najbolje, potom desno oko. Tad mi je napokon sjelo. Nisu suze bile problem, već oči.

Otišao sam u sobu i iz ormara izvukao crveni šal. Poput zavoja sam joj šal zavio preko očiju i odmaknuo se korak unatrag. Vratio se napokon mir i koncentracija.

Te večeri sam pripremio nešto što inače jako rijetko jedem. Juha od gljiva. Za stolom smo sjedili nasuprot jedno drugome. Dok sam pio juhu, sortirao sam račune i ispravljaо zadaće učenika.

„Miriši fino“, komentirala je.

Nisam je doživljavaо.

„Smijem li probati malo?“ potihno je pitala.

Uzdahnuo sam i pogledao u smjeru lonca koji je ležao na štednjaku, zatim se dignuo sa stolice i napunio zdjelu juhom. Laura je nagnula uho prema meni i nasmijala se. „Hvala ti.“

Prišao sam joj i prolio juhu u njen lice. Nepomično je sjedila u kolicima, vriskujući.

Sjeo sam nasuprot nje s namjerom završiti s radom, ali mi se nije dalo. Onaj osjećaj praznine s početka i dalje je gmizao u mojoj podsvijesti, suprimiran

adrenalinom i površnim ispunjenjem. Nisam oči mogao skinuti s nje. Tražio sam zadovoljstvo u njenom crvenom licu punom formirajućih mjehurića. Barem nešto, bilo što. Primijetio sam da mi se majica zaprljala, i gadilo mi se. Skinuo sam je i bacio u kut, potom sjeo na fotelju u dnevnom boravku, dalje od umjetne Laure.

Nekako sam uspio blokirati zvuk gunđanja i teškog disanja. Upalio sam TV. Brzo mi je dosadilo pa sam ugasio, buljeći u prazan crni ekran. Što sam više razmišljao o njoj, to me više bilo strah. Usamljenost i beskonačni bezdan je svanuo. Nisam htio razmišljati o tom stvoru što nepokretno sjedi poput trupla u mojoj kući. Živo truplo. Nešto me stezalo u srcu i lubanji. Mutilo mi se. Imao sam osjećao kao da nosim željezne čizme na nogama i poluge srebra u rukama.

Naglo sam se dignuo i krenuo put antropocida. Smirena je bila dok sam je gurao do auta.

„Gdje idemo?“ pitala je hrapavim glasom.
Šutio sam i zakopčao je na prednjem sjedalu. Išao sam joj skinuti crveni šal, no odlučio sam ga ostaviti. Sklopio sam kolica i stavio ih u prtljažnik, zatim sjeo u auto i vozio što dalje od kuće i grada.

Vozili smo se oko tri i pol sata. Bila je tišina, nije bila neugodna. Došli smo do jedne ravne ceste. S obje strane bijaše mrtva ravnica. Hladnoga smeđeg

tla s jutarnjim mrazom što leži po njemu. U daljini sam uočio jedino stablo na cijelome polju. Bio je to hrast s lijeve strane bez lišća. Skrenuo sam s ceste i ugasio vozilo. Izšao sam i pripremio Laurinu invalidsku kolica, potom izvukao antropocida i smjestio je u nj. Tiho je sjedila cijelo vrijeme, pomalo me zabrinulo, ali nisam bio u stanju racionalno razmišljati.

Iz pretinga sam izvukao zapaljivu tekućinu i stavio je u džep kaputa, potom gurnuo antropocida prema mrvom hrastu. Zaključao sam kolica odmah do stabla i okrenuo je prema meni. Gledao sam je jedno vrijeme, kontemplirajući slijedeći korak. Razmišljao sam o njoj; o Lauri. Dalje sam je mrzio, jer je pobjedivala.

Otvorio sam bocu zapaljive tekućine i ispraznio je po antropocidu. Ušlo joj je malo u usta pa je pljuvala po zemlji. Iz unutarnjeg džepa sam izvukao paket šibica, potom zapalio jednu. Dalje je sjedila mirno, sa slinom koja joj je curila iz usta. Bez imalo oklijevanja bacio sam šibicu u njeno krilo. Zapalivši nju i stablo. Kričala je. Stablo je sporo gorjelo. Mraz se poput kruga otopio i tlo se omekšalo. Bilo je toplo i mirno, čak nas ni vjetar nije ometao.

Stajao sam i čekao dok nije postala crna i krhkka poput izgorjelog ugljena. Mislio sam da bi mi barem trunku sreće dalo to što je više nema, ali nije, i dalje sam je mrzio. Mrzim je i sada.

Oduzela je nešto što je bilo moje za oduzetи. Mučno mi je i odvrtano.

Nisam spavao već danima, razmišljajući o tom gorećem stablu. Konstantno mi je hladno i to sjećanje me jedino spašava od ludila. Te iskre i pucketanje grančica.

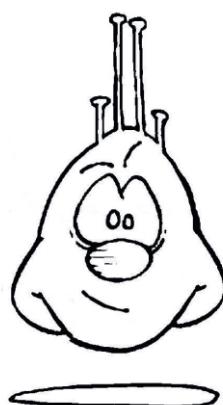
„Što ste razmišljali, dok ste je gledali?“ pitao je.

Lisce na rukama su mi žuljale kožu.
Svjetlo sa stropa me zaslijepilo.

„Gospodine Varga? Hoćete mi odgovoriti na pitanje?“, glasnije me pitao.

Nisam ga htio gledati u oči. Bilo me sram. Konop mi se stezao u crijevima. Slike tog trenutka vraćale su mi se poput blijeskova. Dok nisu ostale poput ponavljaće projekcije. Nisam mu htio reći. Bilo mi je zlo i htio sam ići kući. Osjećao sam se odvratno i pobijedeno. Spušteno i slomljeno.

Zar je toliko teško osvetiti se mrtvacu?

Chiara se u svojoj posljednjoj godini SFERICA vraća u velikom stilu! U sudskoj drami koja slijedi očekuje vas puno slojeva koje možete rasplesti dok razmišljate o odnosima počinitelja i žrtve.

Bon za sto otkucaja srca

Chiara Pumper

4.r., III. gimnazija, Zagreb

Mentorica: Ivana Delač

„Ubili ste devedeset i devet nevinih ljudi. Imate li što reći u svoju obranu?“

„Ups?“

Dodijeljeni odvjetnik vrhovima prstiju pritisne korijen nosa. *Jadnik*. Kad mu je državni ured konačno dodijelio slučaj, sumnjam da se nadao da će naići baš na mene.

„Gospodine šm...č...“, sudac na tren bespomoćno pogledom preleti preko papira s podatcima. „Gospodine...no...uglavnom...“, pročisti grlo, pa odustane od pokušaja izgovaranja demonskog prezimena prevedenog na abecedu ljudskog pravopisnog sustava.

„Pozivam svjedoka broj trideset i četiri na strani tužiteljstva da pristupi govornici.“

Visoko žuto stvorene izdužene

lubanje dokliže se na svojim krakovima. Par koraka pored stoji A. Nevjerojatno ali istinito, još nije skinuo sunčane naočale s nosa.

Žuti se napuhne, malo poput krastače, pa glasno podigne nekoliko slogova u veoma melodičnom oponašanju vodenog losa na smrtnim mukama. A dostojanstveno kimne glavom.

„Zločin se, kao što je gospodin upravo rekao“, prevede, „dogodio u kasne noćne sate prije otprilike trinaest godina. Svjedok je tada bio još mlad, još, kako bi se reklo, nesurlat, nestasao.“

Žuti bolno urlikne još nekoliko puta, a luster nad nama zazvecka. Sudac neprimjetno namjesti razmrđano umjetno zubalo.

„Cijela mu je večer prošla u magli,

svojevrsnom bunilu.“ Zastane kako bi promijenio boju glasa, pa se obrati izravno poroti. „Upravo je takozvano „stanje bunila“ razlog zašto nam je toliko trebalo da uhvatimo krivca. Žrtvama je pamćenje pomućeno, štoviše preživjelima je um često do te mjere uznemiren da se i ne sjećaju svojih preminulih najbližih.“

Žuto čudo zarokće. Čini se da se slaže sa rečenim.

„Tek nakon što je krivac priveden pravdi, a dio njegovih sposobnosti podvrnut procesu Vezivanja, počele su se javljati i prijašnje žrtve. Nijedan se od njih i dalje ne sjeća samog događaja, no uspjele su identificirati napadača prema slikama koje smo im uručili.“

„Čekajte, čekajte“, moj se odvjetnik i dalje očajnički trudi pohvatati cijelu priču. Gotovo mi ga je žao. „Kako možete tvrditi da je kriv, ako ga se nitko ne sjeća? Nema poveznica sa scenama zločina, nema svjedoka, jedino što je ostalo...“

„Su krvava tijela na podovima obiteljskih domova, i ljudi čijih se identiteta nitko od njihovih ukućana ne sjeća!“, zagrimi netko u redovima sudnice. Zakolutam očima. *Evo ga opet.*

„Gospodine Berner, zamolit ēu Vas da se umirite...“, sudac mu pokuša upasti u riječ. On se i ne smete. Ponovno. Da pored njega ne stoji sin, sitno stvorenje od kakvih pet godina, imam osjećaj da bi ga odavno izbacili van.

„Da se *smirim??*“ Glas mu je začudno

prodoran za nekog toliko štrkljavog. Kao da ste u barbiku usadili govorni aparat Darth Vadera na heliju. Dijete pored njega strese se, pa uši na sekundu protrla rukama.

„Ovaj *manijak* pobjio je gotovo stotinu *dobrih* ljudi u njihovim *vlastitim* domovima, a njihova su *djeca* dovoljno traumatizirana da ih se i ne *sjećaju!!*“ Na ovom dijelu ponovno maloga prima za ruku, mašući njima kao krpenom lutkom. „Zamislite to, možete li???,“ sikće. Sin se uzalud trudi iščupati ruku iz njegova stiska. „Umrijeti *sam*, u vlastitom *domu*, i potom biti *izbrisani* iz sjećanja svojih *voljenih???*“

„Kakva *strahota!* Molim vas, ponovite još *jednom*, ne znam jesam li vas dobro *čuo* prvih *tridesetak* puta!!“ Stvarno si nisam mogao pomoći.

Odvjetnik mi ispod klupe svom snagom nagazi po nožnim prstima, a na vratu mu se skupljaju kapljice znoja dok Berner vrišti nešto o neposluhu i dobrim dušama. Sažaljivo ga pogledam. Pitam se je li mu ovo prvi slučaj.

„Mir, mir!“, urla sudac, nimalo mirno. Buku prekida neutralan robotski glas agenta A.

„Kao što čujemo, optužbe su veoma oštре. Ipak, poveznice su očite. Kao i prethodni svjedoci, gospodin broj 34 bio je žrtva nefizičkog osobnog napada koje je... .“

U tom trenu Žuto Čudo, poprilično uzrujano, nastavlja svoje svjedočanstvo.

Jednim od svojih pipaka pokazuje mi gestu potpuno neprikladnu za sudnicu.

„#%(#=NHO)%#@NIELĆN?)!!!!“

A. se nelagodno nakašlje, iako mu lice, naravno, ne mijenja izraz.

„Ono što gospodin ovdje želi reći...“
Ne znam zašto, ali imam neodređen osjećaj da je izostavio jedan dio govora.

Sljedećih nekoliko minuta, slušam kako A.-ov robotski glas prenosi priču Žutog, priču koju smo dosad čuli trideset i tri puta. Neodređene slike i bljeskove kojih se svjedok počeo prisjećati zadnjih nekoliko dana, mojeg lica s kapljom krvi ove ili one boje koje se smiješi i potom nestaje u sjenama, vlastite nemogućnosti da se vlastitog djetinjstva do tog trena prisjeti bez osjećaja mučnine...

Sudac sluša, kimajući glavom i povremeno suptilno namještajući rasklimano zubalo. Čini se da mu je laknulo kad Žuti konačno odgmiže van klupe. A. na brzinu obriše sjedalo od sluzi, pa se pridruži sudcu na početku dvorane.

„Gosp... hoću reći, optuženiče...“, snađe se konačno sudac, „dokazi, koliko se god opskurni izgledali, čine se prilično jasnima. Činjenica jest da je gotovo stotinu ljudi ubijeno, usred noći, u razdoblju od zadnjih petnaest do dvadeset godina. Ovdje treba uzeti u obzir da se možda nisu još sve žrtve javile, ili ih je dio pretrpio trajnu, neizbrisivu štetu. S obzirom da sjećanja

nisu otporna na vrijeme, njihov trag godinama slab. Stoga je moguće....“

Na tren se isključim. Pažnju preusmjerim na unutra, na oko sebe. Osjećam ljude, tiho prelazim po njihovim emocionalnim oklopima.

Ne, ne, ne...

„Ovo možemo riješiti na duži ili na kraći način, ovisno o tome jeste li spremni priznati svoje grijehe. Budete li surađivali, vaša se...“

Malo nadesno.... Ne, ne... ne...

„Optuženiče, imate li što za reći?“

Na brzinu se prebacujem na lijevu stranu sudnice, izbjegavam sučev pogled.

Ne, ne... malo gore...

Netko mi ponovno nagazi prste. Moj me odvjetnik molećivo gleda.

„Optuženiče!“, Berner zakriči. Svijest mi se trzne i... evo ga. „Što imaš reći u svoju obranu?! Zašto si ubio sve te ljude??“

„U ovom slučaju?“, nacerim se. Jesam te. „Zato što mogu.“

Okrećem se prema kreštavom Berneru prije no što me uspiju zaustaviti, podižem ruke i kanaliziram energiju. Čujem svog jadnog odvjetnika kako se prima za glavu dok mu slučaj propada pred očima. Oči mi u trenu postaju potpuno ljubičaste, energija se prolije van, probijem nevidljivu barijeru u njegovim očima, i – *klik* – svom

snagom zabijem mu se u um.

Proces traje samo tren. Izvana sam nejasno svjestan kako me netko povlači za rame, iznutra osjetim Bernera. Njegovo iznenađenje, plamen straha, i zatim... aha. Zabijem se u ono *nešto*, crnu ljigavu smjesu, a tijelo glasnog štrkljavca padne na pod uz prasak.

Sudnica na tren zadrži dah.

„Sada je sto.“

Nastupa kaos. Ruke su na mojim ramenima, nadlakticama, čeljusti, rulja bjesni i sudac uzalud malenim čekićem lupa po svom stolu. Onako nizak i bucmast, izgleda poput nezadovoljnog djeteta. Osiguranje zadržava ljude dalje od mene, A. se stvara s moje desne i vodi me van, van, vrata se otvaraju i ja, još blago ošamućen, posrćeem prema njima. Mislim da ga čujem odvjetnika kako plače u pozadini. Bernerov sin, primjetim, i dalje sjedi na svojoj klupi. Osmjehnem mu se u prolazu.

„Nadam se da ste ponosni na sebe“ komentira A, s otprilike isto toliko živosti kao i mrtvac preko kojeg gazimo.

Dječak mi uzvrati osmijeh.

„Ime?“

„Ksimen.“

„Jel' to sa 'x' ili 'ks'?“

„Svejedno. U mom krugu nismo jaki

na pravopisu, a i teško je prevedivo na ljudsku abecedu.“

„Vašem... krugu?“

„Pakla.“

„Oh“, Ispitivač se na tren smete. A. se u pozadini nakašlje, pa ovaj hitro nastavi dalje. „Dobro. Prezime?“

„Jeste sigurni?“

Čovjek baci pogled na jedan od prethodnih dokumenata, a lice mu blago izgubi na boji. „Pa... pošteno“, progundja. „Imate li još što za dodati? Napomenu? Molbu? Molit...“, A. se ponovno nakašlje, ovaj put nešto glasnije.

Na ispitivačev zbuljeni pogled, glavom trzne prema vrhu moje glave, a ispitivaču oči polete do vrhova rožićaka i, samo na tren, na ljubičaste šarenice. „Aha“, promrmlja. „Dobro, pretpostavljam da preskačem i pitanje o posljednjoj pomasti...“

„Isprike“, A.-ov glas je ugodan, nepromijenjen. „Kolega je još nov u poslu.“

„Kontakt?“, kolega nastavlja, nešto opreznije. „Imate li obitelj, nekoga koga možete obavijestiti o svome prebivalištu?“

„Imate li u blizini kakav zgodni pentagram?“

Agent konačno odustane od piljenja u zid, i umjesto toga zagleda se u mene. Vidim kako mi šarenice i dalje prigušeno sjaje u odsjaju njegovih sunčanih naočala.

„Mladiću...“, započne, no misao prekida kucanje na vratima. Rafijeva nervozna raščupana glava odmahne i slegne ramenima prema meni.

„Isprike, ovaj... dečki su malo nervozni. Digla se panika pa... javnost gura ured da što prije izvrše presudu. Imate li još puno?“

„Presudu?“, prekinem. „Ne bih li prvo ja trebao čuti presudu?“

„Čim odgovorite na pitanja“, Odgovara A., i glavom trzne prema Rafiju. „Još minutu“, pušta da se šutnja razvuče nekoliko dugih, dugih sekundi. „Izveli ste pravi spektakl tamo, Ksimen. Znate, pitam se je li vrijedilo toga.“

„Tip je bio veća krvopija od mene, bez obzira na vrstu“, promrmljam.

„I to je razlog? Jeste li i druge ubili zato što su vas živcirali?“

„Ima i gorih razloga.“

„Mjesta zločina ne odgovaraju ubojstvima iz mržnje, nema tragova mučenja. Sve je prečisto. Ne odgovarate tom tipu ubojice.“

„Zapravo sam htio biti frizer.“

„Više sreće drugi put.“

Na to se nasmijem. „Samo što neće biti drugog puta, zar ne?“

Agent zašuti.

„Jeste li ikad čuli za PM?“, upita, ovaj put nešto sporije, s više oklijevanja u glasu. Blago se namrštim na takvu

promjenu teme. „Peacemaker – PM.“ Agent ponovi. „Jeste li čuli za takvo što?“

Odmahnem glavom, a Rafi svojom kimne. „Čini se da ste savršen kandidat za takvo što...“

Pucne prstima, a kroz vrata nahrupi nekoliko poslušnika. Primaju me za ruke i čeljust prije no što se uspijem i snaći, a A. ustaje i predaje papire Rafiju, koji mu u ruke zauzvrat stavlja...

„Jel' to rašpica?!“

„Ovim činom, vrhovni sud optužuje Vas za zločin višestrukih ubojstava, na temelju svjedočanstva posljednje žrtve i nematerijalnih dokaza potvrđenih i svjedočenih od strane veće broja svjedoka. Stotinu ste života oduzeli, stotinu ćete ih morati vratiti natrag. Iskupit ćete svoje grijehе služeći društvu, procesom spajanja na PM...“

„Ma pošaljem ja tebe u PM!!!“ Izderem se, a jedan od onih koji mi drži čeljust iskoristi priliku da je zadrži otvorenom. A. se približi još bliže, pa moram podići oči potpuno uvis da bih ga mogao pogledati u lice.

„Proces će se izvršiti sutra, u prvom jutarnjem terminu. Pripreme će se izvršiti odmah, kako bi se Tranzicija primila do trena prikapanja. U trenu spajanja na stroj, subjekt mora imati fizičku snagu čovjeka kako bi se spriječio bijeg, no sve specijalne sposobnosti moraju ostati netaknute, kako bi se mogla crpiti čista životna

energija.“

Oklijeva na tren, a potom mi prstom gotovo nježno dotakne očnjak. Glas mu je za ton tiši nego ranije. „Izvor fizičke snage demona More proizlazi iz njihovih očnjaka, a magična iz očiju, zar ne?“

Ne odgovaram, niti i na koji način pokazujem da sam čuo osim što i dalje bijesno piljim u te njegove glupe naočale. Izraz lica, iako kamen, gotovo je sažalan. „Smatrali smo da je ovo humaniji pristup.“

Približava rašpicu mojim otvorenim ustima, a ja zatvaram oči.

„Gospodine?“

Rafijev glas toliko je visok da zvuči malo poput igračke za pse. A. zaustavi rašpicu, a ja zaškiljim i zadržim dah. Agentov je izraz ponovno neutralan, hladan poput komada leda. S druge strane, Rafi je toliko nervozan da mu se čupava kosa trese na glavi.

„Ovaj... netko se upravo javio kao kontakt? Za zatvorenika... da ga pustim?“

O Bože čije ime ne bih trebao zazivati, ne valjda. Zatvorim oči. Nije valjda ona budala...

„Tiron?“ promrmlja. „Zove se Tiron.“

Naravno da je ona budala.

Agent uzdahne, a moj se škiljeći pogled preseli na njegovo lice. Imam osjećaj da me promatra, a taj se pogled, iza nepomične maske, možda može

protumačiti i kao...sažaljenje. Možda će ipak dobiti nešto na vremenu.

„Uvedite ga u čekaonicu“, agent pristaje. Rašpicu predaje u ruke pomoćnika. Hvala svim... Ovaj mu u zamjenu daje još veću. „Mi ćemo ovdje pokušati požuriti.“

Ovaj put njegova me druga ruka grabi za čeljust, a rašpica juri prema meni prije no što se uspijem pokušati izmaknuti. Vrištim prije no što se vrataiza Rafija zatvore do kraja.

„Obećao si.“

„Oduvijek sam mrzio zubare, znaš.“ Štapić narezanog krastavca hladan je na mojim desnima. Cijela čeljust još mi uvijek bridi. „Svi su oni zli, zli ljudi.“

„Obećao si, Ksimen!“, Tiron bjesni, toliko je ljut da mu se iznad glave do sad stvorio olujni oblačić. Prljavozlatna kosa nakostriješena je od elektriciteta.

„Mislim da nitko ne voli zubare.“

„Imali smo dogovor, i sve je bilo u redu. Nisi na ovom poslu već godinama, ja se taman krenem opuštati, a ti onda... ma što to radiš??“, otima mi prutić krastavca iz ruku.

„Kažu da pomaže kod bolova“, slegnem ramenima. „Iako ja mislim da im je samo smješno gledati me.“

Kao da su samo čekali moj znak, kroz

prozorčić na vratima čelije prokuri tih hihot. „Ma daj, Tin.“

On se okrene, a onaj oblačić neodlučno se okrene par puta, kao da nije siguran kako bi se trebao ponašati. I sam Tin izgleda prilično izgubljeno, pa potapšam ležaj pored sebe. „Sjedni.“

Posluša me, no nisam siguran čini li to svjesno. Pogled mu je izgubljen kao da me ne vidi, iako još nisam otisao. „Još sam tu“, podsjetim ga. „Dobro sam.“

„Ne zadugo“, procijedi, očito se već oporavljući od trenutnoga šoka. „Već smo imali situacije, ali ovo.... Iz ovoga se nećeš izvući.“

„Čak ni ne znam o čemu se radi, Tin. Koliko ja znam, možda me samo opisuju, spominjali su neku PM i...“

On zagundja, a ja zakolutam očima.
„Bit će dobro.“

„Peacemaker? Znaš li ti uopće čemu on služi?“

„Pa ne, ali...“

„To je stroj, Ksi. Stroj koji crpi tvoju životnu energiju, i pretvara je u svojevrsne kupone. Svaki vrijedi koliko i jedan prosječan ljudski život.“

Trepnem. „Ne razumijem.“

„Sto ubijenih ljudi. Sto života. Sto kupona. Pacemaker, ali na emocionalan pogon. Hrani se najjačom emocijom, crpi tvoje uspomene i - Ksi, ti si besmrтан! I zao, ako njih pitaš. Jednom kad te prikopčaju na taj stroj, tvoja

životna energija, sve tvoje najgore uspomene, napajat će ga tko zna koliko dugo.“

„Znači... umrijet će?“, pomalo se pitam kakav bi to bio osjećaj. Tin uzrujano otpuhne. „Možda. Polovica ih preživi. Ali nastojat će te držati na životu, da bi proizvodio energiju. Ako preživiš spajanje, držat će te zaledenog u vremenu... neće ti dati da umreš.“

Šutim. Gledam ga. Sudbina gora od smrti... „Pa...“, Besmrtan, zaleden u vremenu. „Bar se neke stvari ne mijenjaju, pretpostavljam.“

Torin zaviče, a oblačić nad njim pogodi zid nad mojom glavom minijaturnom munjom. Dokon prstom prođem kroz nastali trag čade.

„Ksimen, obećao si!“

„Znam.“

Nemam odgovor koji traži. Gledam u crnu prašinu na svojim prstima, i osjećam njegove oči dok mi buše rupu na tjemenu. Oblačić nekoliko puta škljocne, okrene se.... I na kraju se jednostavno smiri.

Tin sjedne pored mene.

„Preživjet ćeš proces.“

„Znam.“

„U tome je problem.“

„Da se toga bojim, ne bih dao da me ulove.“

Tin ne odgovara. Čak i oslabljen,

osjetim emocionalni oklop oko njega kako se ritmički puni i prazni, u ritmu otkucaja srca.

„Tko?“, pita. Glas mu je tih.

„Brener.“

„Onaj u sudnici?“

„To je bio jedini način da mu priđem. Postavio je zamke oko kuće, a na prozoru je sol.“

Šuti nekoliko trenutaka. „A mali?“

„Bio je s njim... Nisam znao da će ga povesti.“

„Aha.“

Tišina. Torin je topao pored mene, iako mu je temperatura prirodno niža od ljudske. Koža mu je još elektrizirana, i rame mi gotovo bridi od njegove blizine.

„Znači, ja nisam bio posljednji?“

„Ne“, odgovaram. „Nijedan nije.“

On se malo odmakne, promeškolji se, ustane...

„A da im kažem?“

„Ne.“

„Ali..“

„Ne.“

„Mogu te spasiti.“

„Osudit ćeš sebe.“

„Ali...“

„I ostalih sto.“

Ramena mu se objese. Ne okreće se prema meni, ali vidim kako mu se šake polako stišću i otvaraju. „Možda, ako saznaju cijelu priču...“

„Znaš da se to ne smije dogoditi“, glas mi je nježan, trudim se zvučati razumno. Znam koliko mi želi pomoći. „Osim toga, oni su u pravu. Ja sam ubojica.“

„Ne onakav kakav oni misle.“

„Svejedno sam ubojica, kakav god da bio. Ja sam čudovište.“

„Oni su također. Ti si ubojica, ali nisi čudovište.“

„Oni su bili čudovišta, ali ne i ubojice, Tin“, polako gubim strpljenje. „Koja je tvoja poanta?“

On stoji tamo, okrenut mi je leđima. Ne vidi me, pa si dopustim proći pogledom po njegovoj kosi, ramenima, i na tren... vidim ga opet kakav je bio tad. Kakav je bio prije no što sam ubio njegovo čudovište, prije no što sam otišao dalje.

„Moj otac bio je užasan čovjek. Ti si... jedini učinio nešto po tom pitanju. Spasio si me.“

„Ne na pravi način“, odvratim. Tin prezirno otpuhne.

„Bilo je ili on ili ja.“

„Bilo je okrutno.“

„Bilo je neizbjježno.“

„Tin...“

„Ne“, i dalje me ne gleda. „Ti to ne shvaćaš, ali... Ja sam te pozvao. Svaki od nas stotinu i jednog te pozvao u pomoć, a ti si jedini nešto napravio. Svi oni ljudi tamo, svi u sudnici mogu se praviti pravednima i mudrima i svi mogu biti „dobri dečki“. Ali... svijet nekad treba i negativce, Ksi.“

„Ubio sam ti oca“, prosikćem. Vidim kako je Tin progutao slinu. Konačno se polako okreće prema meni. „A ti si to video.“

Oči mu sretnu moje. Oblaćić nad njim tužno rosi, i zlatnoplava kosa na vrhovima ima sićušne kapljice. Kosa mu je mokra - oči ostaju suhe. „To nije tvoja greška. Nisi mogao znati.“

Trebao sam.

Ne odgovaram mu, a Tin uzdiše, i opet se okreće vratima. „Klinac se još sjeća svega?“

„Nisam mu stigao blokirati sjećanja“, uzdišem. „Možeš li to srediti?“ Tin kimne.

„Hvala.“

Kuca na prozorčić, čeka dok se vrata otključavaju pred njim. Još me jednom pogledava. „Nisi mogao znati da sam Atlantin. Ni ja tad nisam znao... Trebalо je djelovati.“

„Nije.“

„Na drugima jest.“

„Osim na zadnjem.“

Šuti, stražar vani čeka da za njim

zatvori vrata. Tin kima. Oči mu svijetle blago plavom bojom, signalizirajući da je već u potrazi za dječakovim mentalnim otiskom.“

„Pa.... Zbogom, prepostavljam“, okreće se. „Ako je to prikladno reći.“

Ostavlja me samog, a koraci mu izvana odzvanjaju dugačkim hodnikom dok odlazi ispraviti moju posljednju grešku.

„Zbogom“, riječi me peku na jeziku. Slušam, i smijem se ironiji. Moja jedina greška ide ispraviti moju posljednju... Zagrizem krastavac. Možda sve ipak ispadne kako treba.

„Već si ovo radio?“

„Naravno da jesam!“

„...“

„Na kaktusima.“

„Zadavit će se.“

Zarežim. „Zadavit će te ja ako si me probudio prije zore“, otvorim jedno oko, a dvije sjenke ukoče se nad mojim ležajem. „Bok, dečki.“

Rafi i Tin nelagodno se pogledaju. „Hej“, odvrati Rafi. Glas mu je pištav.

„Okej, slušaj, nemamo puno vremena“, Tin je brži, skače do mene i prije no što se uspijem potpuno razbuditi. „Imam plan. Nije idealan, ali

poslužit će.“

„Tin, što radiš u éeliji?“, mozak mi polako hvata konce stvarnosti. Tko zna koliko mi je preostalo do Priključivanja. „Ako te uhvate ovdje...“

„Slušaj, slušaj. Našao sam klinca.“

Trepnem. „Ako si provalio u zatvorski kompleks samo da bi mi rekao da si obavio što sam te zamolio...“

„Nije provalio“, prekida me Rafi. Potom uzmiče do vrata kad ga bijesno ošinem pogledom. „Pa.... ostavit će vas.“

„Tin, kog se vraka događa?“, pitam. Panika mi se sve snažnije širi kroz žile. „Ti ne bi trebao biti tu.“

„To smo već čuli. Uglavnom, našao sam klinca. I, pazi sad, dobio sam ideju. Znači. Razmišljaо sam, kako mi je lako uči mu u glavu, i kako je tebi bilo teško uči u moju. Ti meni nisi uspio izbrisati sjećanja zbog mojeg podrijetla, ali što ako... što ako djeluje obratno?“

„Molim?!“, puno je prerano za ovakve razgovore.

„Ksi, slušaj me!“, trese mi ramena. „Možda ti mogu obrisati sjećanja. Sve loše, svu bol.... Ne moraš je opet osjećati.“

„To ih neće spriječiti da me priključe na stroj.“

„Ne, ali – slušaj. Ako nema ljutnje, nešto će drugo morati napajati stroj, zar ne? Pa, što ako fokusiram sve dobre trenutke? Svi kojima si pomogao, sve

osmjehe, sva djeca koju si spasio. Mogu ih vratiti. Mogu ti dati...“

„Mir?“

Glas na vratnicama obojicu nas trgne iz razgovora. „Pozdrav tamo.“

Naglo ustanem, a Tin iza mene problijedi kad ga prikaza u sunčanim naočalama prostrijeli pogledom. *Dovraga!* Obližem usne. Pogled mi na tren pobegne prema Tinu, koji se skutrio iza mene. *Ne smiju ga naći ovdje.*

Pročistim grlo. „Agente, on nije...“

„Shaye.“

Svijet naglo uspori, klik razumijevanja odjekne negdje u dnu lubanje. Trnci mi prostruje vrhovima prstiju. „...ha?“

„Shaye, Ksimene“, skine naočale. „Mislim da me znaš pod tim imenom.“

Dok zurim u njega, on pogledom potraži Tirona. Nasmiješi mu se, ona maska konačno mu potpuno spadne s lica. „Pozdrav, Greško dva“, naceri se. Plave oči zakrijese se, a Tin zatrepcé dok i njegove šarenice poprimaju sličnu boju u odgovor. „Bome smo gadni, mi Atlantini, nismo li?“

Tinu je čeljust toliko razjapljena da gotovo dotiče pod, no Shaye mu ne daje priliku da se sabere. „Trebat ćeš pomoć, nećeš li? Preduhitrio si me u dolasku, ali možda ti mogu pomoći. Na kraju krajeva, i ja nosim isti dug kao i ti.“

Kad me ovaj put pogleda, fiksira me pogledom. „Samo se opusti.“

Mišići mi odmah reagiraju na njegovu naredbu. Dopustim si da udahnem, i izdahnem, i... nasmijem se.

„To je dobro“, vodi me glas. „Samo slušaj moj glas...“

„...naše glasove..“

„I opusti se. Otpusti svu bol, svu tugu, sav strah i bijes....“

„...i uroni duboko. Duboko...“

„Mi te čekamo.“

„Svih sto i dva.“

Futuropolis, Marija Dora Novački, 8. r., OŠ Bedekovčina, Bedekovčina (Mentorica: Ljiljana Cvetko)

40/11. klasnje

Futuropolis

10/11.

Marija Dora Novački 12/1.

Sjenokipar, Magda Oswald, 6. r., OŠ Frana Krste Frankopana Osijek
(Mentorica: Sandra Marijanović)

Četvrt dimenzije uma, Diego Belci, 1. r., Talijanska srednje škola Dante Alighieri, Pula (Mentor: Mauro Bortoletto)

SOMS
DOWNTOWN BOOMTOWN

TOKYO!

vratio u život

LEADI
S OSMA

16.35	Djelopis, drama,	15.00	C
16.20	Makaravždu,	17.20	K
20.00	drama, 2019.		
20.00	Aut. Andeo		
22.00	borb., 27.-29.	15.54	U
22.55	Cigand, krm.	20.00	K
00.00	Projektni Šešep	22.10	C

kom.

U Hrv.

00.00

LET ME GO

APEN

AZ

CHIACCHIERE TRA NOI

POWNTOWN

FOR SALE
DOWNTOWN DOWNTOWN

SH35MMA25E025260G0F3